

DE STER September
1967
Nr. 9
67e Jaargang

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

September 1967 · Nr. 9 · 67e Jaargang

INHOUD

Met geheel mijn hart - aan u, mijn jonge vrienden. Door President David O. McKay	249
"Als een man gestorven is, zal hij weder leven?" Door Hugh B. Brown	250
Gij hebt mijn belofte. Door Barabara T. Jacobs	255
Het is een tijd van opoffering. Van de Presiderende Bisschop	256

Zusters Hulpvereniging

Correlatie brengt zegeningen met zich mee. Door Thomas S. Monson	258
Mammie houdt ook van modder! Door Janis P. Hutchinson	262

Zondagsschool

Is onderwijzen de leerlingen iets geven of iets in hen wakker maken? Door Lowell L. Bennion	264
Zangoefening	265
Avondmaalsopzegging	265
5 wegwijzers naar een goed leven	266

Onderlinge Ontwikkelingsvereniging

En interview	267
Het zekere geluid van de bazuin. Door Spencer W. Kimball	270

Genealogie

Lid zijn van het huisgezin des Heren	274
--	-----

De kleine Ster

De keizerlijke vlieger. Door Avelyn Witter	10
Zo'n merkwaardige kat. Door O. J. Robertson	15

Redacteur:

Dale R. Curtis, President der Nederlandse Zending, Amersfoortsestraatweg 214, Huizen (N. H.)

Coördinator:

Poul Stolp, Translation Services
Department, Oude Gracht 113, Utrecht.

Correspondent voor de Hollandse Ring H. Gaster, Hanenburglaan 18, Den Haag

„De Ster“ van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnt eenmaal per maand. Abonnementsprijs: f 6,— per half jaar, f 12,— per jaar. Gironummer 240615 — t. n. v. Nederlandse Zending, Amersfoortsestraatweg 214 — Huizen N. H. Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's is verboden.

Drukker:

Heinz Steingass, Neu-Isenburg,
West-Duitsland

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center, Frankfort

*Als iemand de Kerk de rug toekeert,
is het bijna zonder uitzondering wegens overtreding.*

Joseph Fielding Smith

Met geheel mijn hart — aan u, mijn jonge vrienden

DOOR PRESIDENT DAVID O. MCKAY

Aan u, leiders van de jeugd, geef ik deze speciale opdracht: streef steeds naar verbetering van de uitzonderlijke staat van dienst die u hebt bereikt in uw werk om onze jonge mensen dicht bij de Kerk te houden. Zij behoren tot ons kostbaarste bezit. Geen van hen mag verloren gaan.

Toon voor uw klas altijd een hoopvolle instelling en een plezierig uiterlijk. Onze jeugd hunkert naar hoop en geloof. Onderwijs met liefde. Onderwijs is niet alleen lessen, maar jonge mensen, die u liefheeft als Gods kinderen en als uw broeders en zusters. Onderwijs met begrip. Respecteer de verschillende persoonlijkheden die God in zijn kinderen heeft geschapen.

Leer de jongeren om hun ziel onbedorven en onbezoedeld door zonde te houden. Ga uw klas tegemoet met een gebedsvol hart; hoe goed voorbereid u ook mag zijn, u moet u altijd verlaten op die invloed van boven. Wees in uw dagelijks leven een toonbeeld van de morele en geestelijke idealen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

U die geroepen bent om deze belangrijke taken te vervullen in de OOV, de andere hulporganisaties of om werk te doen in de priesterschap, wanneer u het gebedsvol aanvaardt, aanvaard het dan met de instelling dat u zult dienen zolang men u nodig heeft. Er is minstens een jaar voor nodig om het programma te leren kennen en het programma kennen is de eerste verheugende stap die in onze Kerk „het juk zacht en de last licht“ maakt.

U kunt niet indrukwekkend onderwijzen wat u zelf niet naleeft. De jeugd ertoe te leiden God te kennen, geloof te hebben in zijn wetten, vertrouwen te hebben in zijn Vaderschap en troost en vrede te vinden in zijn liefde — dat is het grootste voorrecht, de meest verheven gelegenheid van de leraars in de Kerk; dat eenieder van u dit grootse doel mag bereiken in mijn vurig gebed.

Tot u, mijn jonge vrienden, zeg ik: de toekomst is aan u om te maken of te breken al naar u verkiest.

Jeugd-ovetuiging-moed: dat is een combinatie die potentieel bij machte is om te bepalen in wat voor wereld wij zullen leven.

Terwijl de glorie van uw jeugd nog uw hart verheugt en uw hoop opwekt met de verwachting te zullen slagen, rust onbemerkt op uw schouders het gewicht van toekomstige verantwoordelijkheid. Aan u is de uitdaging om de toekomst te vormen. In uw handen en de handen van miljoenen andere jongeren zal de banier der beschaving worden geplaatst.

Haar met succes voorwaarts te dragen zal moed vereisen of wat Lucas „de vrijmoedigheid van Petrus en Johannes“ (Handelingen 4:13) noemt — die hoedanigheid van geest die iemand in staat stelt om gevaren het hoofd te bieden en moeilijkheden te overwinnen. Het is een deugd die door iedereen wordt bewonderd.

De moed die ik graag bij de jeugd zou zien, zoals zij deelneemt aan het streven naar een betere toekomst, hoeft niet noodzakelijkerwijs fysiek te zijn. Het is de onverschrokkenheid om te handelen

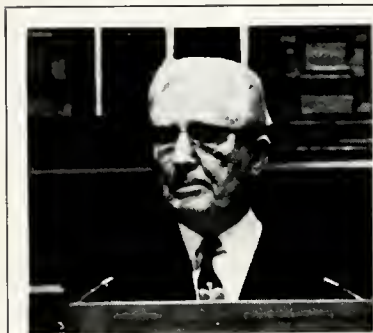
overeenkomstig haar overtuiging, de moed om het juiste te doen, ongeacht of men alleen of in het openbaar is, de moed om een gedane belofte gestand te doen.

Dit zijn enige van de uitdagingen waarmee de hedendaagse jeugd wordt geconfronteerd, en u, jonge mannen en jonge vrouwen moet – neen, u zult – deze uitdaging aannemen.

In het Boek van Mormon lezen wij hoe Lehi, sprekende tot zijn zoon Jacob, zegt: „... en de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben”. (2 Nephi 2: 25). Vreugde en geluk zijn het dubbele erfdeel van de mens, in het bijzonder de jeugd. Hoe groot is ons verlangen naar waarachtig geluk voor hen.

Jaren geleden, toen ik nog hoofd van een school en jongste lid van de Raad der Twaalf was, nam ik enige gedragsregels aan die ik mijn „wegwijzers naar het geluk” noemde. Voor een vroegere generatie van fijne jonge mensen hebben de Onderlinge Ontwikkelingsverenigingen deze regels beschikbaar gesteld onder de titel „President Mc.Kay's Rules For Living”. Ik deel ze u thans mede:

1. Ontwikkel u door zelf-discipline.
2. Vreugde komt voort uit schepping, leed uit vernietiging.
3. Doe dingen die inspanning vereisen.
4. Onderhoud opbouwende gedachten. Waar u over denkt wanneer u niet hoeft te denken, toont aan wat u werkelijk bent.
5. Doe in dit uur uw best en u zult het in het volgende nog beter doen.
6. Blijf trouw aan degenen die u vertrouwen.
7. Ware vrienden verrijken het leven. Wilt u vrienden hebben wees er dan een.
8. Bid om wijsheid, moed en barmhartigheid.
9. Geef acht op Gods geboden door inspiratie. Indien zelfbevrediging, jaloezie, hebzucht of zorg uw reactievermogen hebben afgestompt, bid dan tot de Heer om deze belemmeringen weg te vagen.
10. Geloof is de grondslag van alle dingen – geluk inbegrepen.

„Als een man gestorven is, zal hij weder leven?”

Toespraak, gehouden op de Algemene Conferentie van april 1967 door President Hugh B. Brown van het Eerste Presidentschap.

Mijn geliefde broeders en zusters (aldus begroet ik u, ondanks het feit, dat zich vanmorgen onder ons gehoor mensen bevinden die uit vele landen afkomstig zijn, mensen van velerlei taal en geloofsovertuiging): wij allen zijn kinderen van dezelfde God en daarom zijn wij broeders en zusters.

Ik wil gaarne getuigen van de Meester en eveneens getuigenis geven van de onsterfelijkheid der ziel. Schrijnende ervaringen die sommigen onder ons onlangs hebben opgedaan hebben ons er immers aan herinnerd, dat iedere godsdienst in de grond van de zaak ten nauwste is verweven met de gedachte aan een leven aan

gene zijde van het graf, aan de onsterfelijkheid der ziel en 's-mensen verwantschap met de Godheid. Vroeg of laat worden wij allen door de wederwaardigheden van het leven met dit belangrijke onderwerp geconfronteerd, waarin wij dan aanleiding vinden onze diepste overtuigingen te herwaarderen en een hernieuwd onderzoek in te stellen naar hetgeen wij nu eigenlijk geloven ten aanzien van dit in wezen geestelijke aspect van onze religie. Een ieder onzer, wat ook zijn huidskleur, geloof of nationaliteit moge zijn, heeft eenmaal een rendez-vous met die levenservaring, welke wij de dood noemen.

Het vraagstuk van de onsterfelijkheid der ziel is te allen tijde van alle levensvragen de hardnekkigste en de meest algemene geweest. Door alle eeuwen heen heeft deze vraag de aandacht getrokken van geleerden en ongeleerden, gelovigen en ongelovigen, arm en rijk. Geen enkel ander onderwerp is zo innig verbonden met 's-mensen welzijn en geluk.

Het geloof dat de levensweg van de mens overgaat in een eindeloze heerbaan, die naar een schoner tehuis leidt en een vruchtbaarder leven dan men in de sterfelijkheid ooit heeft gekend, is door alle tijden heen de inspiratie geweest van de grote zielen onder ons. Dit geloof, dat ouder is dan de pyramiden en dat verder teruggaat dan het allereerste verslag van het menselijk denken, is diep geworteld in het gemoed der mensen en heeft ook postgevat in hun verstandelijk bewustzijn. Hierover bestaat een merkwaardige eensgezindheid onder de geestelijke leiders van alle eeuwen, ongeacht welke verschillende godsdienstige gezindte zij mogen zijn toegedaan. Dit bijkans universele geloof vervult ons van hoop, geloof en ziels-

kracht bij het naderen van onze beurt om ons aan te sluiten bij die ontelbare stoet reizigers en onze plaats in te nemen in de heilige hallen des doods.

Openbaring is het zich onvouwen van waarheid, of dit nu gebeurt in een reageerbuis, in de menselijke geest of in een boodschap van de Schepper; het is het bekend worden van het oneindige.

Door de dood wordt ons licht niet uitgedoofd, maar het sterven is te vergelijken met het uitdoen van de lamp, omdat de dageraad is aangebroken. De nacht heeft nooit het laatste woord; onweerstaanbaar breekt de nieuwe dag aan.

Zowel de wetenschap als de godsdienst leert ons dat niets ooit geheel vernietigd kan worden; de dingen veranderen slechts van vorm en patroon. Wij willen zelfs geen poging ondernemen om vooruit te lopen op alle bijzonderheden, maar het zou onredelijk zijn tot de conclusie te komen dat een wet, die op ieder ander levensgebied van kracht is, alleen niet zou gelden voor de hoogste, edelste levensvorm, namelijk de menselijke persoonlijkheid.

De menselijke geest is van nature huiverig voor de gedachte aan een eventuele uitdoving. Hij weigert te geloven dat zij die van ons zijn heengegaan voorgoed zijn verdwenen, zoals de vlam van een uitgebrande kaars. Er is nimmer een tijd geweest, waarin de hoop op eeuwig, onvergankelijk leven niet helder brandende is gebleven.

In deze onverwoestbare wereld zijn wij allen tijdeloze, ruimteloze eenheden van kracht of energie. Is het niet ongerijmd om aan te nemen dat oneindig kleine electronen in de inrichting van het heelal van meer belang zouden zijn dan het scheppende bewustzijn van het ik, de menselijke geest?

Als er in het heelal blijvende waarden of onvergankelijke grootheden zijn, dan lijkt het logisch dat dan de menselijke sympathie en liefde, het onderling dienstbetoon van mens tot mens, zijn verstandelijk en geestelijk leven, de hoogste en edelste eigenschappen die de menselijke geest kan opbrengen, soms ten koste van ge-

weldige opofferingen, ook blijvend moeten zijn.

Het feit dat de Zaligmaker de dood overwon, nadat Hij de sterfelijkheid op Zich had genomen, geeft ons de goddelijke zekerheid dat ook onze geest de dood te boven gaat en dat onze geliefden die ons zijn voorgegaan, nog in leven zijn. Onze geest is goddelijk, immers wij zijn van Gods geslacht en onze geest kan derhalve door de dood niet worden aangetast. Deze allesovertreffende gedachte was het dan ook die het de apostel Paulus ingaf te zeggen: „Dood, waar is uw prikkel? Graf, waar is uw overwinning?” (1 Korinthe 15:55)

Vaag beginnen wij nu te onderscheiden dat de wereld van de geest de eigenlijke wereld is en dat er een geestelijke beschaving zal moeten ontluiken op de puinhopen van de oude wereld, als de mens zijn plaats in het heelal wil behouden. Het leven is de absolute macht die al het andere overheerst. Het kan niet tot stilstand worden gebracht. De mens bezit niet de macht om het leven uit te roeien.

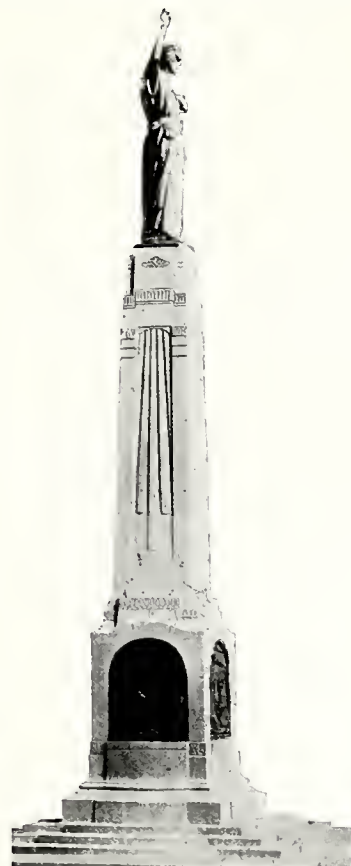
De wereld waarin wij leven is een belangwekkende, prachtige, heerlijke plaats, die steeds begrijpelijker voor

ons wordt en in vele opzichten een tehuis is waar veel te genieten valt, maar de vraag dringt zich voortdurend aan ons op: Heeft dit alles nog iets meer te betekenen dan wat wij met onze ogen kunnen zien en wat tijdelijk is? Durven wij te denken aan een groot plan, dat verband legt tussen het vóórsterfelijke, het sterfelijke en het nasterfelijke leven?

De opperste begeerte van de mens gaat uit naar leven en wel naar een harmonieus en eeuwig leven. De natuur zorgt er voor dat alle menselijke begeerten wel op de een of andere tijd of plaats volkomen bevredigd kunnen worden. Het verlangen naar onsterfelijkheid is de allerhoogste, eeuwige en altijd durende begeerte van de mens.

Als ik bij mijn eigen innerlijk zelfbewustzijn te rade ga, dan vind ik daar een diep-geworteld — eigenlijk instinctief — gevoel van onmetelijke oudheid, een echo van onheuglijke tijden, zowel als een gevoel, dat alles oneindig moet zijn. Deze gevoelens kunnen door geen logische redenering worden verdreven. Ik heb deze gevoelens niet in mijn eigen innerlijk gelegd, maar ik heb ze daar aangetroffen toen ik oud genoeg was geworden om een blik naar binnen te slaan en mijn eigen geest te doorzoeken. In weerwil van telkens terugkerende twijfels en kritische beschouwingen, zijn die gevoelens daar steeds gebleven. Als wij in de goddelijke oorsprong van de mens geloven, moeten wij daaruit opmaken dat de mensheid een zending heeft te vervullen die in de sterfelijke staat niet geheel ten uitvoer kan worden gebracht, dat onze geestkracht een goddelijke bedoeling heeft gehad en niet ten volle gedurende ons aardse leven kan worden gebruikt of benut en dat elk menselijk vermogen een eigen functie heeft, ook al komen sommige van deze vermogens in ons aardse milieu niet geheel tot hun recht.

Eens krijgen wij allemaal te maken met de door Job geopperde vraag: „Als een man gestorven is, zal hij weder leven?” (Job 14:14) Dus met andere woorden, is de lichamelijke dood het absolute einde van het menselijk bestaan? Wat wordt er van de

ziel, het „zelf“ van dat ontastbare maar zeer werkelijke wezen, dat wij de persoonlijkheid noemen? Verdwijnt die in het niet?

Het smachten van de mensheid naar onsterfelijkheid is instinctmatig in het mensenhart gelegd en dit verlangen is evenals alle andere normale instincten geworteld in de structuur van zijn wezen. Reeds van nature heeft de menselijke geest een ware hartstocht voor het leven — voor immerdurend leven. 's-Mensen innerlijke gesteldheid draagt het stempel der eeuwigheid en in hetgeen de mens hoopt en droomt weerspiegelt zich het eeuwige.

Bij de enorme vooruitgang die de wetenschap in onze dagen maakt, begint het de mensen van deze eeuw te dagen en wordt het hun langzamerhand duidelijk dat er zo iets bestaat dat zou kunnen worden aangeduid als wetenschappelijke spritualiteit, een nieuwe mentaliteit die de waarheden van het geloof bestudeert met de zorgvuldigheid, de voorzichtigheid en de openhartigheid van de wetenschap, terwijl de warmte, de gloed en de kracht van het geloof toch behouden blijven.

Geestelijk inzicht is even werkelijk als wetenschappelijk inzicht. Eigenlijk is het alleen maar een hogere manifestatie van hetzelfde begrip. Zowel een heilige als een man van wetenschap bezit een getuigenis van de waarachtigheid der werkelijkheid. De één moge zijn kennis dan als openbaring beschouwen en de ander als een verstandelijke gevolgtrekking, doch in beide gevallen betreft het een inzicht — het zich overtuigen van de werkelijkheid.

Wat ons het meest treft in hetgeen Jezus ons leerde is het feit dat Hij nooit redeneerde of redetwistte. Hij maakte melding van de verheven waarheid der onsterfelijkheid van de mens, alsof het een vaststaand grondbeginsel was dat geen nader betoog behoefde om de aanvaarding er van te rechtvaardigen.

De mens wordt in zijn sterfelijke staat niet geheel voltooid of volmaakt. Het sterfelijke leven is veleer een prenatale toestand, in afwachting van de geboorte. Het is zoals Franklin zeer terecht zei: „Het leven is eerder

een embryonaal stadium, een voorbereiding tot het leven. Een mens is nog niet geheel geboren alvorens hij de dood heeft doorgemaakt“.

Zelfs de beste mensen ervaren tegen het einde van hun leven een sterk gevoel van onvolledigheid. Dan zijn ze niet in staat geweest alles te doen wat ze hadden gedroomd en besloten te zullen doen. Bevestigt dit niet het vermoeden dat er een plan bestaat dat nog verwezenlijkt moet worden?

De menselijke geest is nooit volaan over zijn eigen prestaties; het schijnt dat hij in een zodanig formaat is geconstrueerd dat alleen het eeuwige leven hem bevredigen kan. Misschien is het dit wat Browning bedoelde, toen hij zei: „... Een mens moet verder reiken dan waar hij bij kan; waartoe dient anders de hemel?“ (Robert Browning, „Andrea del Sarto“).

Mogelijk, ja ongetwijfeld komen er nog wel nieuwe toestanden, nieuwe wetten, nieuwe werkwijzen, maar in wezen zullen de vermogens van de menselijke ziel ongeschonden blijven. Feitelijk zullen ze nog worden vergroot en verhelderd en dat alles opdat de mens zijn zoeken naar waarheid zal kunnen voortzetten.

Noch lichamelijke veranderingen, noch aardse wederwaardigheden zullen de zuiverheid en bestendigheid van het „ik“ ooit aantasten. De geest veroudert niet met het lichaam en vergaet evenmin met het lichaam. Hij is een goddelijke uitstraling van de werkelijkheid en moet als zodanig altijd standhouden. Reeds van nature gaat de menselijke persoonlijkheid de sterfelijkheid al verre te boven.

Victor Hugo heeft ons, niet lang voordat hij stierf, een interessante overpeinzing nagelaten. Hij heeft namelijk gezegd: „Hoe dichter ik het einde nader, des te duidelijker hoor ik om mij heen de onsterfelijke symfonieën van de wereld die mij te wachten staan. Het is wonderlijk, maar toch ook weer zo eenvoudig. Een halve eeuw lang heb ik mijn gedachten neergeschreven, in proza en in dichtvorm; geschiedenis, wijsbegeerte, toneelkunst, romantiek, overlevering, satire, lofdichten en liederen, dit alles heb ik beproefd. Toch heb ik het ge-

voel dat ik nog niet het duizendste gedeelte van wat er in mij is heb uitgezegd. Als ik straks tengrave daal, zal ik evenals zovele anderen kunnen zeggen: Mijn dagtaak heb ik volbracht, maar dan kan ik niet zeggen: Ik heb mijn levenswerk volbracht. De volgende morgen begint mijn nieuwe dagtaak weer. Het graf is geen doodlopende steeg, het is een open verkeersweg. Het sluit zich als de schemer invalt en opent zich weer bij het krieken van de dag. Mijn werk is nog maar pas begonnen; mijn bouwsel rijst nauwelijks boven de fundering uit. Met genoeg zou ik het ten eeuwigden dage ten hemel zien stijgen. De dorst naar het oneindige levert het zuiverste bewijs voor het bestaan der oneindigheid“.

Toen die elf moedeloze mannen plotseling gewaar werden dat Jezus in hun midden was — dezelfde Jezus die nog slechts uren tevoren was geseld en ginds op die heuvel doorstoken was, „geloofden zij het niet van blijdschap“, zoals Lukas zegt. (Zie Lukas 24:41). Het was te mooi om waar te zijn, maar toen kwam Zijn verbazingwekkende uitdaging en bewijsvoering, waar Hij zeide: „... Tast Mij aan en ziet; want een geest heeft geen vlees en benen, gelijk gij ziet, dat ik heb“.

„En als Hij dit zeide, toonde Hij hun de handen en de voeten“. (Lukas 24:39—40). Toen zagen zij, ze raakten Zijn verheerlijkt, verrezen lichaam aan en werden door Hem aangeraakt. Dat was de grote openbaring: Christus was voor hen tastbare werkelijkheid.

Wat ik hier nu zeg is niet alleen een bewijs dat ik de Bijbel heb bestudeerd en er biddend over nagedacht heb, maar ook dat ik deze dingen zelf heb ondervonden en werkelijk doorleefd — een ervaring die opweegt tegen duizend-en-één overleveringen en aanvaarding. Ik zou hier nu niet voor u staan als deze dingen voor mij geen levende werkelijkheid waren geworden, toen ik op de rand van mijn eigen afgrond stond.

De handen, de voeten en de zijde van Christus hadden alreeds gebloed, toen hij in verschrikkelijke eenzaamheid in de wijnpers getreden

werd nog voordat deze lichaamsdelen op Golgotha werden doorboord. Zijn gehele lichaam had gebloed temidden van zijn plaatsvervangend lijden. Dit was een werkelijke beleving en geen legende.

Toen die elf apostelen daar in Jeruzalem een wat verlaat Paasfeest vierden, werden zij als het ware overstelpt door al wat Zijn laatste opdrachten inhielden en het scheen wel dat zij door een begiftiging van de Geest werden aangedreven. Zij waren daar immers niet alleen getuige van Zijn eigen onvoorziene onsterfelijkheid, maar ook van hun eigen onsterfelijkheid. Het was de werkelijkheid van de hereniging van hun leven met het Zijne; het was Hem weer herkennen, zoals Hij daar in hun midden stond en weer bij hen was. Het was Zijn bediening, Zijn aanzitten aan de maaltijd met hen, Zijn deelgenootschap met hen. Het was Zijn nabijheid — en Hij was hun nu méér nabij dan ooit tevoren. Zij werden zich bewust van Zijn grote macht en inderdaad was alle macht in hemel en op aarde aan Hem gegeven.

Wij leggen getuigenis af van deze nieuwtestamentische inzichten, waarvan die bewuste aanraking van Hem het nieuwste is. Met Christus in aanraking komen betekent heden ten dage hetzelfde als wat het betekende voor Johannes, Petrus en Paulus, namelijk zien, ontvangen en waardering hebben voor de werkelijke geestelijke bijstand die Hij verleent.

Wij getuigen dat Zijn stem en Zijn Persoonlijkheid zich nu, in onze tijd en beschaving, aan ons hebben openbaard.

Wij getuigen dat Christus de openbaring van God, de Vader, was en ik durf hier verkondigen wat sommige gelovigen ons hebben verboden te zeggen, namelijk dat toen de discipelen aan Jezus' voeten neerknielden, Zijn knieën omvatten en Hem in het gelaat blikten, zij toen een Persoonlijkheid aanschouwden, Die absoluut gelijk was geworden aan de eeuwige Vader.

Wij getuigen dat de aanraking van Christus, in Zijn huidige verheerlijkte staat, de aanraking is van de hoogste goddelijke aard. Toen Hij in de tegen-

woordigheid van God, de Vader terugkeerde, werd Hij veranderd in het uitgedrukte beeld van Diens persoonlijkheid. Zo werd Hij niet alleen het geopenbaarde beeld van de Vader, maar ook het geopenbaarde beeld van de verlost mens.

Aanschouw de levende Christus, Die blijk geeft van een liefde, die niet op een afstand bloeit, Die niet volkomen anders is of van alle gelijkenis met ons ontgaan! Eenheid en gemeenschap met Hem, in ware verwantschap met Hem, Die Zich op één lijn met ons gesteld heeft en alles heeft doorgemaakt wat ook wij moeten doormaken.

Aanschouw die Christus, Die alle menselijke krankheden heeft gekend, zodat Hij medelijden met ons zou kunnen hebben, Die werd genezen en verheven, opdat Hij op ons een genezende en verheffende invloed zou mogen hebben, Die werd verheerlijkt in de tegenwoordigheid des Vaders, opdat Hij de Vader mocht verheerlijken door ons te verheerlijken!

Hiertoe is Hij in de wereld gekomen; hiertoe heeft Hij vrijwillig Zijn leven opgeofferd, de boeien des

doods verbroken, werd Hij uit de dood opgewekt, verleende Hij alle mensen de zegeningen der opstanding en werd Hij door de Vader verheerlijkt. De opstanding van Jezus Christus is één van de meest bevestigende feiten uit de geschiedenis. Hij heeft gezegd: "... Ik ga heen om u plaats te bereiden, ... opdat gij ook moogt zijn, waar Ik ben". (Johannes 14:2—3). Paulus zegt tot ons dat „gelijk zij allen in Adam sterven, also zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden". (1 Korinthe 15:22). Luister verder nog eens naar Christus' inspirerende boodschap tot Martha en tot de gehele wereld:

... Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven; en een iegelijk die leeft, en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid."

(Johannes 11:25—26)

Met Job van ouds en met de apostelen getuig ik nederig tot u dat ik weet dat mijn Verlosser leeft en Hij zal ten laatsten dage over het stof opstaan. Dit getuigenis geef ik u nederig en oprecht, in de naam van Jezus Christus, amen.

Een verslag uit de eerste hand van de
bekering en trouw van enige Inta-
liaanse Heiligen der Laatste Dagen.

Gij hebt mijn belofte

DOOR BARBARA T. JACOBS

„Want waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn Naam, daar ben Ik in het midden van hen.” (Mattheüs 18:20)

Gedurende drie maanden hebben mijn echtgenoot en ik en onze vier kinderen in een kampeerwagen van Rotterdam naar Jeruzalem gereden, daarna terug naar Oostenrijk, wij zochten vele groepen Heiligen op die in bedehuizen van onze hemelse Vader vergaderd waren en ondervonden de grote waarde van deze tekst. We vonden deze plaatsen altijd gevuld met Zijn Geest. Het maakte weinig verschil of de bekende gezangen in het Nederlands, Duits of Engels werden gezongen of dat we de boodschap die ons gegeven werd tijdens de Zondagschool of tijdens de Avondmaalsvergadering wel of niet konden verstaan; de belangrijke waarheid was dat we bijna overal waar we heen gingen we op z'n minst toch wel een paar Mormonen konden vinden en wanneer we meededen aan hun diensten voelden we ons versterkt en vernieuwd. We hadden niet verwacht om in het Midden-Oosten ook nog dergelijke connecties met de Kerk te kunnen onderhouden en het was puur toeval dat we te weten kwamen dat er kleine groepjes militairen trouw hun plichten nakwamen. Dit is hoe het allemaal gebeurde.

Terwijl we Frankfort, Duitsland, op een zaterdagavond tegen de schemering binnenreden, begonnen we naar de Kerk te zoeken, zodat we de volgende ochtend de Zondagsschool zouden kunnen bijwonen. Het herhaaldelijk bellen van de telefoonnummers van de kapel en van het zendingshuis zoals die in het telefoonboek stonden had geen succes, zodat we teleurgesteld gingen slapen. De volgende morgen zochten we weer een telefooncél op om het nogmaals te proberen voordat we onze nederlaag zouden toegeven. Deze keer pakte

een zending aan de andere kant de telefoon op en stond ons te woord. Hij zei, dat, als we er binnen vijftien minuten konden zijn, hij ons naar de kapel zou brengen. Door ons onder het rijden in de kleren te steken, haalden we het net, ontmoetten hem zoals afgesproken en waren net op tijd toen de dienst begon.

Verrassend genoeg was deze kapel dezelfde die we zeven jaar eerder bezocht hadden en tussen de mensen zagen we Deon Greer, iemand uit Utah, die we de laatste maal hadden gezien toen we hier binnenkwamen en hem een discussie zagen leiden in de ouderklas.

Toen Deon hoorde dat we van plan waren om door Joegoslavië, Griekenland, Turkije, Syrië, Libanon en Jordanië in een kampeerwagen te rijden zonder een vaste route en zonder connecties, nam hij ons mee naar een vriend van hem, Kapitein Dave Weiland, piloot in de U.S.A. luchtmacht, koorzanger van de gemeente Frankfort en niet lang geleden tot de kerk toegeden. Dave had veelvuldig op het Midden-Oosten gevlogen. Hij gaf ons niet alleen een goed advies mee omtrent de staat waarin de wegen verkeerden en dingen om te gaan doen en zien, maar hij gaf ons de namen en adressen van vrienden langs de weg.

„Maar dit zijn jouw vrienden. Wij zullen vreemd voor hen zijn. Hoe kunnen wij bij hen aan de deur kloppen en om hulp vragen?” vroegen we.

„Jullie zijn Mormonen, is het niet?”

„Natuurlijk”, antwoordde ik.

„Nou, zij ook. En als je hulp nodig mocht hebben, of het nou het vinden van een dokter is of het nemen van een bad in hun badkamer of het wassen van kleding in hun wasmachine of het vinden van veilig water en eten, zij zullen er voor zorgen. Zouden jullie niet hetzelfde doen voor jullie

broeders en zusters in het Evangelie?”

„Natuurlijk”, antwoordde ik nogmaals. En het was net zoals Dave gezegd had dat het zou zijn. De Heiligen stelden hun huizen en zichzelf voor ons open, telkens wanneer we hen de kans gaven om zulks te doen. En altijd droegen deze Heiligen de verantwoordelijkheden jegens de Kerk, ondanks ontbering en nadelige condities.

In Italië merkten we dat de Kerk de Heiligen der Laatste Dagen bij elkaar hield door betekenis, warmte en zekerheid aan hun bestaan te geven. In Vicenza, zoals overal, waren de groepen militairen klein; toch kwamen alle organisaties regelmatig bij elkaar en hadden ze een complete leiding typerend voor het enthousiasme en de toewijding van deze groep was de maandelijkse trip van gemeente-president Clinton Gillespie om zijn huisbezoek af te leggen bij een echtpaar dat 50 kilometer verder in Verona woonde.

Dan ging er ook nog eens eenmaal per maand de gehele ZHV op de trein naar Verona om daar een eenzame zuster deel te laten nemen aan de ZHV-bijeenkomst.

De eerste zaterdagavond nadat we in Vicenza aangekomen waren, woonden we een districtsconferentie bij van de Heiligen in Vicenza, Verona en Aviano. Met zijn allen bij elkaar waren de banken in de militaire kapel niet helemaal bezet en toen Elder Ezra Taft Benson vanachter zijn preekstoel zijn gretige hoehoorders overzag, begon hij met een tekst uit Mattheüs: „Want waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn Naam, daar ben Ik in het midden van hen.” Bij het einde van zijn inspirerende toespraak, gaf hij te kennen dat hij iets wilde horen van een van de aanwezige Italiaanse

wordt vervolgd op blz 261

● De bisschop voelde zich de hele week niet op zijn gemak, want hij moest voortdurend denken aan de woorden van de ringpresident, n.l. dat nu eindelijk de tijd was gekomen om in de wijk een nieuwe kerk te gaan bouwen. De grond was reeds aangekocht en onbezwaard eigendom van de Kerk geworden: Zodra zijn wijk het vereiste aandeel in de bouwkosten had opgebracht kon het werk beginnen en zou er een datum worden vastgesteld voor het breken van de grond.

„De andere wijk heeft het geld om met de bouw te kunnen beginnen al bij elkaar”, had de president gezegd. „Zoals u weet waren we oorspronkelijk van plan om ze alleen maar het oude gebouw te laten opknappen. Ze zijn een jaar geleden begonnen met de vorming van een bouwfonds en nu heeft bisschop Barton me verteld dat ze momenteel ruim dertigduizend gulden hebben. Het weachten is dus alleen nog maar op u.”

Hierdoor was zijn wijk stellig onder een zware druk komen te staan — en hijzelf niet minder. Hij had dan ook een afspraak gemaakt om nog eens met de president hierover van gedachten te wisselen. Als bisschop wilde hij graag diens raad inwinnen. Hoe moet men het aanleggen om duizenden guldens los te krijgen van een kleine gemeente met meest jonge gezinnen, die allemaal de grootste moeite hebben om nieuwe huizen en meubels te kunnen betalen, gezinnen met veel kleine kinderen?

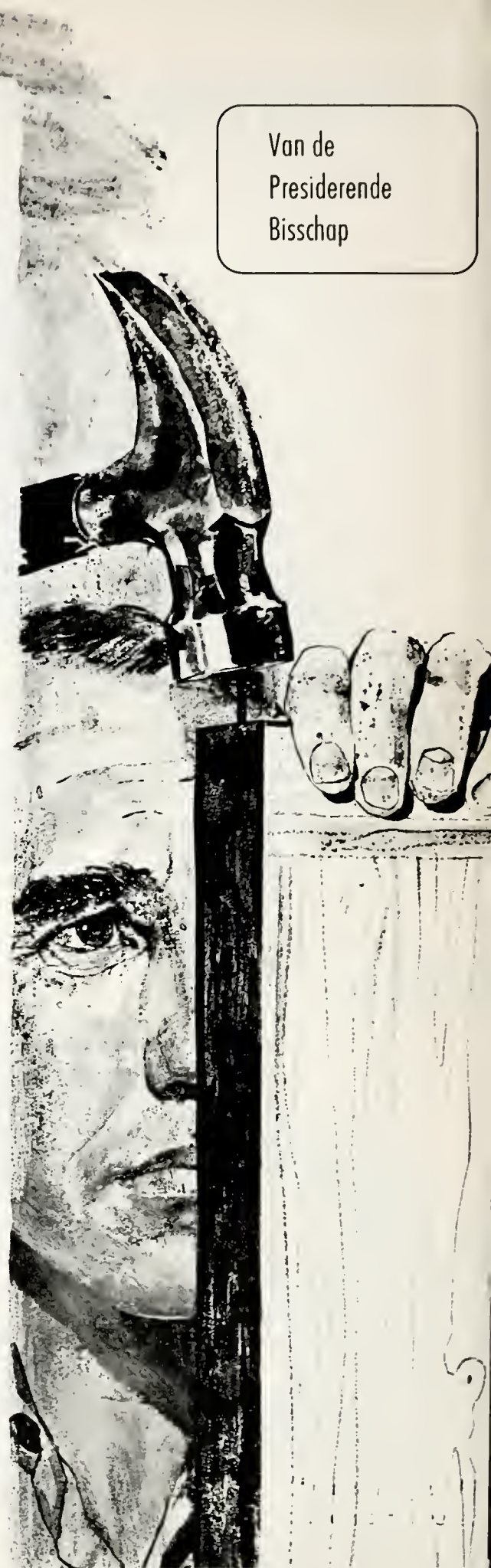
„Behalve dat mijn gemeente grotendeels uit jonge gezinnen bestaat, president, zijn de mensen niet allemaal even actief. O, 't zijn reuze fijne mensen hoor, maar tienden betalen is voor sommigen van hen echt een probleem. Heus, nu ik in de gelegenheid ben geweest om eens wat in de papieren te snuffelen, was ik toch al van plan diegenen eens te gaan opzoeken die volgens mij wel een beetje aanmoediging nodig hebben. Maar hoe kan ik nu ook nog met een groot bouwplan bij hen aankomen? Ik bedoel maar zo, er zijn toch grenzen aan hun inkomen!”

Deze laatste opmerking kwam er uit als een welgemeende jammerklacht. De bisschop, pas aangesteld en volijverig, had de hele week besteed aan het doorlopen van naamlijsten en het noteren van getallen. Het scheen hem wel wat onwezenlijk toe al dat geld in zo'n beperkte tijd bij elkaar te moeten krijgen.

„Gisteravond heb ik met mijn raadgevers uitgerekend dat er misschien een gemakkelijker manier zou zijn om dit te kunnen doen, om voor onze gezinnen de last wat te verlichten.” De bisschop schuifelde onrustig heen en weer op zijn stoel. (Hij voelde zich namelijk nog niet zo erg op zijn gemak wat dat bouwfondsplan van hem betrof. Maar kom, daarom zat hij hier toch immers met de ringpresident te praten.)

„Om te beginnen vinden wij dat we een bepaald percentage moeten toepassen, zoals bij de tienden, in plaats van alle gezinnen over één kam te scheren en van iedereen een bepaald bedrag te vragen. We zouden hen alleen willen verzoeken zich te willen verbinden voor één maand-inkomen, te betalen over een periode van drie jaar.” De

Van de Presiderende Bisschop

Het is een tijd van opoffering

president huiverde inwendig bij die gedachte, maar bleef even vriendelijk kijken en liet de bisschop rustig uitpraten.

„Ter aanvulling hiervan — want natuurlijk kunnen we van inactieve gezinnen dat hele maandloon niet vergen — stellen we ons voor een aantal bouwfondsprojecten in het leven te roepen. We hebben er een lijst van opgesteld en er zijn heus heel wat leuke dingen die we kunnen doen, zoals de wekelijkse verkoop van koekjes en gebak, filmvoorstellingen in het wijkgebouw, eterijtjes en zo. We zijn van plan alle hulporganisaties daarvoor te spannen. Zo zou de ZHV bij voorbeeld een kookboek kunnen . . .”

Midden in zijn zin hield hij echter plotseling op, want de president was achterover in zijn stoel gaan zitten en hij glimlachte eens. Hij wreef enkele ogenblikken langs zijn neus, boog zich toen langzaam voorover en begon te spreken:

„Bisschop, laat mij u zeggen hoe blij ik ben dat u naar me toegekomen bent, zodat u uw voordeel zoudt kunnen doen met wat ik zo al heb meegemaakt in de loop der jaren op het gebied van geld inzamelen voor kerkelijke doeleinden. Wat u zo juist opmerkte, klonk mij net in de oren als wat ik heel lang geleden ook zou hebben gezegd. Laten we dus deze kwesties eens even stuk voor stuk afwerken. In de eerste plaats zegt u dat uw gemeente over het algemeen erg jong is en dat men te kampen heeft met het kopen van huizen en het grootbrengen van kinderen. Net zoals in de wijk van bisschop Barton! Verder wijst u er op dat u van mening bent dat het nog het billijkste zou zijn van al uw actieve gezinnen een bepaald percentage te vragen. Mag ik u er echter aan herinneren dat niet ieder gezin dezelfde financiële moeilijkheden heeft? Terwijl een maandsalaris, uitgestreken over een periode van drie jaar, voor enkele gezinnen goed te betalen zou zijn, kan het voor anderen misschien een verpletterende last zijn. Vindt u ook niet dat u om eerlijk te kunnen beoordelen hoeveel elk gezin zou kunnen betalen, bijna in ieder huis eerst eens heel rustig hierover zou moeten gaan praten?”

De bisschop betrapte zichzelf erop dat hij zich opgelucht begon te voelen. Dit moest hij immers hebben. De president vervolgde:

„Alleen de bisschop heeft in dergelijke kwesties de bevoegdheid om hierover een oordeel uit te spreken. Alleen u kunt dus een verstandige beslissing nemen over de grootte van het bedrag dat van elk gezin moet worden gevraagd als bijdrage, maar dan moet u wel betrouwbaar overleg met hen plegen bij de vaststelling van hetgeen zij kunnen betalen. Daarbij moet u niet aarzelen er een flink bedrag van te maken; wees dus gerust een beetje veel-eisend, want ziet u, bisschop, het is mijn overtuiging dat de mensen blij zijn als ze in de gelegenheid worden gesteld om een offer te brengen, zodra ze ervan doordrongen zijn dat het is voor een hoognodig doel, voor de Heer.

„Ik heb een zwak voor die uitspraak in de Leer en Verbonden, waarin wordt gezegd: ‚Voorwaar, het is een tijd van opoffering.‘ En eerlijk gezegd, ik geloof niet dat enige opoffering die u, naar het oordeel dat u als bisschop uitspreekt, van uw gezinnen vraagt hun iets anders zal kunnen brengen dan geluk.”

Hier viel de bisschop hem in de rede: „Denkt u dan dat we al die bouwfondsprojecten niet nodig hebben en dat we ook niet behoeven na te laten geld te vragen van mensen die geen tienden betalen?” Nu zat de president zich openlijk te verkneuteren. Hij zei:

„Ik geloof wel dat ik evenveel aan geldinzamelen heb gedaan als wie dan ook — en ik heb het ook altijd erg leuk werk gevonden, maar u zult meer moeilijkheden scheppen dan oplossen door te trachten uw nieuwe gebouw tot stand te brengen door het organiseren van bazars en het verkopen van gebak, want ziet u, uw hulporganisaties en priesterschapsquorums hebben hun handen al vol aan hun eigen programma’s en projecten. Ze hebben heus geen behoefte om ook nog eens een paar extra taken van u over te nemen, zoals het bijeenbrengen van gelden voor het bouwfonds. Lost u zelf alles op door een wijs en billijk beroep te doen op elk gezin afzonderlijk en sla daarbij ook die man niet over die nog nooit zijn tiende heeft betaald. Er zijn vanzelfsprekend voor iedereen prachtkansen om met de schop of de hamer te werken. Wat dat aangaat zult u geweldig veel op de bouwkosten kunnen besparen.” Weer leunde de president achterover in zijn stoel en zweeg enige tijd nadenkend. Toen ging hij voort:

„Ja, vergeet u vooral niet uw inactieve broeders te vragen, zowel wat van hun tijd als van hun geld op te offeren.”

De bisschop voelde aan dat de president een tere snaar had aangeraakt en vroeg niet verder, terwijl de president vervolgde, als verdiept in weemoedige herinneringen:

„Weet u, bisschop, dit gesprek doet mij denken aan een jonge man die ik eenmaal heb gekend — en misschien hebt u wel net zo iemand in uw wijk. Hij had een goede betrekking, een pracht vrouw en drie kleine kindertjes. Hij wist best raad met zijn geld en er was nooit genoeg om rond te komen. Maar hij had voldoende om zijn eigen persoonlijke zwakheden te kunnen bevredigen en doordat hij zich niet aan het woord van wijsheid hield, vervreemde hij steeds meer van de Kerk.

„Toen men in zijn wijk een nieuwe kerk begon te bouwen, kreeg hij bezoek van zijn bisschop. Toen hij zich erover beklagde dat hij eigenlijk geen voorstander was van tienden betalen, vroeg de bisschop hem of hij dan wel iets voelde voor het Jeugdwerk, waar zijn kinderen naar toe gingen of voor de Zusters Hulpvereniging, die zijn vrouw geregeld bezocht. Toen begon de bisschop over bouwstenen en metselkalk te praten. Die dingen kosten geld, betoogde hij en toen daagde hij zijn inactieve broeder uit door hem in de gelegenheid te stellen zelf een geldelijk offer te brengen in de vorm van een bijdrage voor het nieuwe gebouw, waarvan zijn vrouw en kinderen gebruik zouden kunnen maken.

„Het bleek dat de bisschop het op de juiste manier had aangepakt, want die jonge man nam toen een gewichtig besluit: Hij zou het geld dat de bisschop had gevraagd wel bij elkaar zien de schrapen. Hij zou een offer brengen. In eerste instantie was het niet voor de Heer bedoeld, maar voor zijn vrouw en kinderen en voor de bisschop, maar daar bleef het niet bij. Nu hij eenmaal zijn geld in het bouwwerk had gestoken, bemerkte hij dat hij er steeds meer belangstelling voor begon te krijgen. Hij bood zich vrijwillig aan voor wat timmerwerk en samen met zijn broeders zwoegde hij urenlang aan de bouw van wat hij ‚het huis des Heren’ begon te noemen. Ten slotte gaf hij zijn slechte gewoonten op en woonde zelfs met zijn gezin een paar vergaderingen bij en eindelijk, op een goede zondag, verscheen hij in de priesterschapsvergadering.“

Toen de president zover met zijn verhaal was gekomen waren zijn ogen vochtig en leek hij een beetje met zichzelf verlegen. Weer lachte hij onderdrukt, als wilde hij daarmee de door hem opgeroepen weemoedige stemming verdrijven. Toen sprak hij:

„Ja bisschop, ik geloof dat ik onzegbaar veel te danken heb — jaren geleden toen ik jong en heel onverstandig was — aan de noodzaak om opofferingen te maken voor de bouw van „het huis des Heren“. En de sleutelfiguur in deze geschiedenis, degene die me ertoe bracht de juiste beslissing te nemen, dat was een goede bisschop, die minzaam en liefdevol naar mij toe kwam, maar die er niet voor terugschrok me omonwonden te zeggen: „voorwaar, het is een tijd van opoffering“.

„Nu hij eenmaal zijn geld in het bouwwerk had gestoken bemerkte hij dat hij er steeds meer belangstelling voor begon te krijgen. Hij bood zich vrijwillig aan voor wat timmerwerk . . .“

THOMAS S. MONSON,
lid van de Raad der Twaalven

Correlatie brengt zegeningen met zich mee

Toen de Heiland wandelde langs de stoffige wegen van steden en dorpen in wat wij thans eerbiedig het Heilige Land noemen en Zijn discipelen onderwees in en nabij het schone Galilea, sprak Hij dikwijls in gelijkenissen, in een taal die door mensen het best werd verstaan. Vaak zinspeelde Hij daarbij op het bouwen van een huis, hetgeen Hij in verband bracht met het leven van Zijn toehoorders.

Zo verkondigde Hij: „ . . . ieder huis, dat tegen zichzelf verdeeld is, zal niet bestaan“. (Mattheus 12:25). Voorts waarschuwde Hij in deze bedeling: „Zie, Mijn huis is een huis van orde, zegt de Here God, en niet een huis van verwarring“. (Leer en Verbonden 132:8). In Kirtland heeft Hij gezegd: „Organiseert u, vervaardigt elk noodzakelijk voorwerp en vestigt een huis, ja een huis des gebeds, een huis van vasten, een huis van wetenschap, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God“. (Leer en Verbonden 88:119). Heden ten dage is het correlatieprogramma van de Kerk te vergelijken met de werktekening of het ontwerp voor de bouw van een dergelijk huis.

In iedere driemaandelijke conferentie die in het jaar 1966 werd gehouden, heeft het leiderschap van iedere ring President McKay een omschrijving kunnen horen geven van het eigenlijke doel dat deze correlatie

(Toespraak gehouden in de ambtenares- en vergadering van de ZHV, op de algemene conferentie van 28 september 1966).

beoogt, wanneer hij deze woorden van de apostel Paulus aanhaalde: „En Hij heeft gegeven sommigen tot apostelen en sommigen tot profeten en sommigen tot evangelisten en sommigen tot herders en leraars; Tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus; Totdat wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus”. (Efeze 4: 11—13).

Om nu de vrouwen van de Kerk behulpzaam te zijn bij het bereiken van ditzelfde doel, zijn de leden van de commissie voor volwassenen in het kader van het correlatieprogramma — mannen en vrouwen van geloof, ervaring en wijsheid en door inspiratie van God geroepen — samengekomen met de leden van het Algemeen ZHV Presidentschap en leden van uw algemeen bestuur. Ze hebben samen gevestigd en gebeden, samen gestudeerd en overleg gepleegd en ijverig samengewerkt ter voorbereiding van uw studiecursussen en de ontwikkeling van ieder aspect van uw voortreffelijk programma.

De kracht van Presidente Spafford en haar naaste medewerksters kennde, verwachtten wij dat allen ten volle en met hart en ziel zouden samenwerken. Onze verwachtingen werden meer dan volkomen vervuld en

het is zelfs zo dat het geslaagde voorbeeld van zo'n gezamenlijke inspanning andere hulporganisaties tot gids zal kunnen dienen om op soortgelijke wijze te werk te gaan. We kunnen met trots op ons werk terugblikken en met vertrouwen de toekomst tegemoet zien. We weten dat een dergelijke samenwerking overvloedige zegeningen zal afwerpen voor de vrouwen in het koninkrijk Gods. Misschien mag ik enkele zegeningen die de correlatie met zich mede brengt hier opsommen:

Zegening nummer een

De zegening van het stellen van het doel: Door correlatie wordt het alles-overkoepelende doel van een ieder onzer persoonlijk, namelijk om er naar te streven ware zoons en dochters van onze hemelse Vader te worden, meer in het juiste perspectief gebracht. Hierdoor leren wij de juiste dingen om de juiste redenen te doen en „oprecht voor de Here te wandelen”. Ter verwezenlijking van dit doel zijn de beginselen van het Evangelie in de door de vrouwen der Kerk bestemde programma's zo naar voren gebracht dat deze voor elke zuster een persoonlijke betekenis krijgen, waarin zij dus aanleiding zal vinden om deze principes in haar eigen leven toe te passen. Deze zegening van het stellen van het eigenlijke doel is als een lichtbaken dat onze schreden leidt op de weg naar het eeuwige leven.

Zegening nummer twee

De zegening van het priesterschap: De correlatie leert ons dat het priesterschap in de Kerk de centrale macht en het gezag is waardoor de Kerk wordt geleid. Dit is het middel waardoor de leden van de Kerk deel kunnen hebben aan zaligmakende verordeningen. Deze waarheden vormen als het ware de draden waaruit de stof van uw leergangen is geweven. Doordat het priesterschap in al onze kerkelijke programma's centraal wordt gesteld en doordat uw studiecursussen en die van de priesterschap en de gezinsavondprogramma's wederkerig verband met elkaar houden, hopen wij te bereiken dat de betrekkelijke zwakte van een alleenstaande man of vrouw kan wor-

denveriangen door de kracht van een hand in hand samen door het leven gaand echtpaar.

Zegening nummer drie

De zegening van het accent dat wordt gelegd op het gezinsleven: Al meer dan eens heeft het Eerste Presidentschap der Kerk verkondigd: „Het gezin is de grondslag voor een rechtschapen leven en de noodzakelijke functies hiervan kunnen door geen enkele andere instelling worden vervangen of overgenomen.” Aan deze geïnspireerde verklaring hebben allen, die een aandeel vervullen in de voorbereiding van uw programma, een heel voorname plaats in hun hoofd en hart ingeruimd. De voor onze volwassen vrouwen ontworpen cursussen openen nieuwe perspectieven voor de mogelijkheden van ontplooiing der vrouw als gezinsverzorgster. Van de moeders is wel eens gezegd: „Dezelfde hand die de wieg doet schommelen bestuurt de wereld.” In werkelijkheid doen dergelijke handen nog veel meer, want door de handen, het hart en de invloed van een moeder worden zoons en dochters in het ga-reel gehouden en wordt ook de man en vader van het gezin bijgestaan in het bereiken van het geliefde einddoel, namelijk de verhoging in het koninkrijk van onze hemelse Vader, om te wonen bij Hem, die niet alleen feitelijk de wereld regeert, maar haar ook heeft geschapen.

Door middel van het gezinsgebed, de gezinsavond, alsmede de hulp van doeltreffend huisonderwijs van geïnspireerde en bekwame huisonderwijzers, kunnen de zegeningen des hemels neerdalen in onze woningen hier op aarde.

Deze en dergelijke, onderling met elkaar verband houdende activiteiten zijn er op gericht de gezinsleden te leren dat zij in de eerste plaats aan anderen moeten denken en pas in de laatste plaats aan zichzelf. Inderdaad brengen wij in ons dagelijks leven die beginselen in praktijk die werden onderwezen door de Amerikaanse magnaat en zakeman Robert Woodruff en die door hem werden betiteld als „een beknopte cursus in menselijke verhoudingen”. Hiervan heeft hij het volgende gezegd:

De vijf voornaamste woorden in onze taal zijn deze:

IK BEN TROTS OP U

De vier voornaamste woorden zijn:
HOE DENKT U ER OVER?

De drie voornaamste woorden zijn:
ALS 'T U BELIEFT

De twee voornaamste woorden zijn:
DANK U

Het minst belangrijke woord is
IK

Zegening nummer vier

De zegening van goed evenwicht: Correlatie tracht te voorkomen dat er dubbel werk wordt gedaan. Alle van de Kerk uitgaande studiecursussen zijn zodanig onderling met elkaar in verband gebracht dat wij eendrachtig samenwerken, zoals de leden van één team. De verhoging van ieder persoonlijk weegt daarbij het zwaarst. Vergaderingen worden geen doel op zichzelf, maar middelen die tot het gewenste doel kunnen leiden. Literatuur, kunst en muziek worden zo gecombineerd dat ze een aanvulling vormen op het onderwijs van de beginselen van het Evangelie van Jezus Christus en door dit alles komen uw nobele liefdadige doelstellingen niet in het gedrang, maar veeleer worden onze liefdediensten hierdoor op een hoger plan gebracht.

Zo gaat u in de geest van de Meester door met het opvolgen van de raad die een versje uit een oud poëziealbum ons geeft:

Strooi vandaag een enk'le bloem
op uws naasten pad;

Strijk hem van 't bezorgd gelaat
enk'le rimpels glad;

Lenig smart en droog een traan,
breng een enk'le zegen aan.

Doe één woord van liefde horen
en uw dag is niet verloren!

Zegening nummer vijf

De zegening van eendracht: Ten nauwste verbonden met de zegening van goed evenwicht is de zegening van eendracht. Een enkele keer wordt het werk van onze diverse organisaties gekenmerkt door een vernietigende onderlinge wedijver. Door de

correlatie wordt deze onderlinge wedijver veranderd in samenwerking. Zo worden wij tot het besef gebracht hoeveel waarheid er schuilt in deze woorden: "... indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen niet." (Leer en Verbonden 38:27) Ofschoon het ons bij tijden moge toeschijnen dat onze doelstellingen niet te verwezenlijken zijn; de vele hulpmiddelen die de boze ten dienste blijken te staan ons dreigen te overweldigen en wij door zwakheden worden belemmerd; toch zal die door het correlatieprogramma te weeggebrachte zegening ons bij gezamenlijke krachtsinspanning de zo zeer begeerde overwinning doen behalen.

Wij kunnen kracht putten uit het voorbeeld van Gideon. U zult zich herinneren hoe Gideon met zijn leger kwam te staan tegenover een geweldige overmacht van strijdkrachten die in uitrusting en aantal verreweg in de meerderheid waren. In de Bijbel wordt ons verteld dat deze gemeenschappelijke vijanden, de Midianieten en de Amalekieten, die zich tegen Gideons leger hadden verenigd „in het dal lagen, gelijk sprinkhanen in menigte, en hun kemelen waren ontelbaar, gelijk het zand dat aan den oever der zee is, in menigte“. De harten van Gideons volgelingen moeten wel van vrees vervuld zijn geworden, maar hun leider ging tot de almachtige God om kracht te vragen. Tot zijn verwondering ontving Gideon van de Here de raad, dat zijn strijdkrachten te talrijk waren voor de Here om de vijand in hun handen over te leveren, opdat zij niet zouden kunnen zeggen: „Mijn eigen hand heeft mij verlost.“ (Richteren 7:2) Gideon kreeg opdracht om zijn volk toe te roepen: „Wie blode en versaaft is, die kere weder, en spoede zich naar het gebergte van Gilead! Toen keerden uit het volk weder twee en twintig duizend, dat er tien duizend overbleven.“ (Richteren 7:3) Doch de Here zeide: „Nog is des volks te veel...“ (Richteren 7:4) Door middel van de proef van het waterdrinken werden hier slechts driehonderd mannen uitgekozen om aan te blijven en tegen de vijand te vechten. Nadat hij nogmaals had gebeden zei Gideon: „Maakt u op, want de Here heeft het leger der Midianieten in ulie-

der hand gegeven.“ En hij verdeelde de driehonderd man in drie hopen; en hij gaf een iegelijk een bazuin in zijn hand, en ledige kruiken, en fakkelen in het midden der kruiken. En hij zeide tot hen: „Ziet naar mij en doe also; en ziet, als ik zal komen tot het uiterste des legers, zo zal het geschieden, gelijk als ik zal doen, also zult gij doen. Als ik met de bazuin zal blazen, ik en allen, die met mij zijn, dan zult gijlieden ook met de bazuin blazen, rondom het ganse leger... en zeggen: Voor den Heere en voor Gideon!“ (Richteren 7:15—18) Toen Gideon en zijn honderd man op de bazuinen bleven en de kruiken braken, deden zij allen hetzelfde en schreeuwden als één man: „Het zwaard van den Heere, en van Gideon!“ De afloop van die machtige veldslag wordt ons verhaald in één enkel kort zinnetje: „En zij stonden, een iegelijk op zijn plaats...“ (Richteren 7:21) en de overwinning werd behaald.

Heden ten dage zijn wij gelegerd tegenover de grootste schare van zonde, ondeugd en kwaad die zich ooit voor onze ogen heeft bijeenvergaderd en opgesteld. Zulke geduchte vijanden doen wellicht minder dappere harten ineenkrimpen van angst of het gevecht schuwen. Het krijgsplan volgens hetwelk wij ten strijde trekken om de zielen der mensen te redden is niet van onszelf. Het werd ontworpen door onze leider, te weten President David O. McKay, door de inspiratie en openbaring des Heren. Ja, nu spreek ik over dat plan, dat ons de overwinning zal doen behalen, namelijk het correlatieprogramma van de Kerk. Als wij nu metterdaad in gevecht zijn gewikkeld met hem, die Gods bedoelingen wil dwarsbomen en de mensheid wil doen ontaarden en vernietigen, dan bid ik, dat een leider van ons op de hem of haar toegewezen plaats moge staan, opdat de strijd om de zielen der mensen inderdaad gewonnen zal worden, zodat wij, als de wedloop van dit leven ten einde is, deze lofspraak van de Here mogen horen: „Wel, gij goede en getrouwe dienstknechten! over weinig zijt gij getrouw geweest; over veel zal ik u zetten; ga in tot de vreugde uws Heeren.“ (Mattheus 25:21) In de naam van Jezus Christus. Amen.

vervolg van blz 255

leden. Snel richtten aller ogen zich op drie oudere mensen die in het midden achteraan zaten. John M. Russon die toendertijd president van de Zwitserse Zending was, stond op en riep broeder Pittina naar voren. De volgende tien minuten, met een tolk die voor ons vertaalde, luisterden wij wat het Evangelie van Jezus Christus voor een van zijn dienaren betekende.

Vanaf het moment van de eerste ontmoeting voelde ik een groot verlangen om meer te weten van deze drie bekeerlingen die bijna vier uur gereisd hadden van bij de Joegoslavische grens om deze conferentie bij te wonen. Dus vond ik het erg fijn toen ons gezin gevraagd werd om de Heiligen in Aviano op hun pelgrimstocht naar Comerzo te vergezellen om Kerstcadeautjes naar deze Italiaanse Heiligen te brengen.

We namen een tolk met ons mee, Roma Bortotto, een allerliefst Italiaans meisje die secretaresse was voor de Italiaanse leden van de Zwitserse Zending.

Terwijl we noordwaarts gingen door het prachtige Italiaanse landschap, vroegen we Roma om ons te vertellen hoe zij bij de Kerk gekomen was. Meer dan een uur boeide ze ons met haar verhaal. Haar moeder stierf toen ze vijf jaar oud was en haar vader en haar zuster gaven haar een Katholieke opvoeding. Na het doorlopen van de vijfde klas ging ze werken in een fabriek waar ze van de cocon van de zijderups zijden draad maakten. Iedere ochtend, zes dagen per week, verliet ze haar huis in Susegana en liep bijna een uur om de fabriek waar ze werkte te bereiken om daarna nog eens negen lange uren te werken.

Tegen de tijd dat ze negentien jaar was geworden leed ze aan reumatiek, wat zo hevig was dat de dokter haar aanraadde om haar thuis en haar familie te verlaten en eenbaantje als hulp in de huishouding in Engeland te zoeken. Nadat ze acht maanden in Engelse huizen had gewerkt vond ze een beter betaalde baan in een ziekenhuis en ze betrok daar een kamer. Op zekere avond, ze zat toen een beetje in de put, begon ze te roken; plotseling voelde ze zich schuldig door de sigaret in haar hand. In een gebed verteide ze haar hemelse Vader dat ze zou stoppen met roken als Hij dat werkelijk zou willen.

Spoedig daarna kwam er ook een Frans meisje, die door zendelingen in Frankrijk tot lid van de Kerk gedoopt werd, in de kamer naast die van Roma wonen. Daarvoor had ze anderhalf jaar in het ziekenhuis gewerkt om Engels te leren, was daarna terugggegaan naar Frankrijk en had een visum voor de U.S.A. aangevraagd. Voor redenen die zij zelf niet wist had ze besloten om de laatste drie maanden voor haar vertrek terug te keren naar het ziekenhuis in Engeland. Zo hoorde Roma voor het eerst van de Kerk en ontving haar inspiratie dat het de waarheid bevatte van deze Franse vriendin.

Na haar doop voelde Roma zo'n drang om op zending te gaan voor haar nieuwe kerk dat het niet lang duurde of ze was zendinge in de Zwitserse Zending. Na twee jaar ging ze terug naar Italië om op alle mogelijke manieren te helpen om het Evangelie in haar vaderland te verspreiden.

Nadat we drie uur doordegestadig vallende regen hadden gereden, bereikten we Pordenone, waar de Heiligen in Aviano reeds op ons wachtten. Hier vormden we een kolonne van vijf auto's en reden eerst naar Buia om daar een paar van de leuk verpakte cadeautje bij broeder en mevrouw Pittina te brengen.

De Pittina's openden hun deur en de blijde verrassing op hun gezichten was iets om niet snel te vergeten. Hun dochter stroopte de buurt af om extra stoelen te lenen voor ons, maar het was niet mogelijk om ze binnen te brengen omdat er haast geen plaats

voor ons was om te staan. We zongen al de Kerstliedjes die we ons konden herinneren en daarna, na vele handen te hebben geschud en vele „buon natales“ gingen we naar Comerzo naar de Snaidero's. Weer werden we warm begroet en nogmaals voelden we dat we een beetje licht in de levens van deze trouwe maar eenzame leden van de Kerk konden brengen. Nadat zuster Snaidero lekkers had gepresenteerd en nadat we naar een onhandige stilte op een van de kinderen hadden gewacht die speciaal voor deze gelegenheid een Italiaans gedicht had geleerd, begonnen de Heiligen in Aviano aan de terugweg. Broeder Pittina was bij ons gekomen bij de Snaidero's en zo bleven mijn echtgenoot en ik achter om de antwoorden op vragen die ons door het hoofd gingen te verkrijgen.

„Hoe oud waren u en uw vrouw toen u lid van de Kerk werd?“ vroegen we aan broeder Snaidero.

„Ik ben 80 en mijn vrouw 70. We hoorden voor het eerst van de Kerk toen we in Frankrijk bij onze dochter op bezoek waren, maar we werden later in Bologna bekeerd door een Italiaan die onze namen van de Franse zendelingen gekregen hadden. Het is 14 jaar geleden dat broeder Cagli ons doopte in een zwembad.“

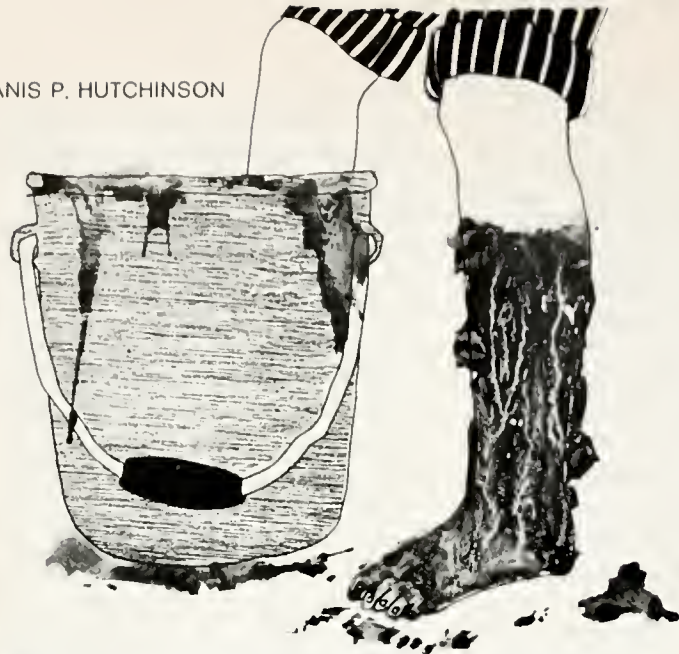
„Is uw dochter ook lid van de Kerk geworden?“

„O, ja. Zij was al lid voordat wij het werden en ze heeft een zoon die op zending is in Zwitserland“, voegde hij er trots aan toe.

„En u, broeder Pittina? Hoe bent u lid van de Kerk geworden?“

„Ik ben lid vanaf 1956. Ik had het geluk om iets over het Mormonisme te horen op een avond nadat ik een vriend in het ziekenhuis had bezocht. Terwijl ik naar huis liep, kwam er een man genaamd Santo Beltrame naar me toe en we begonnen over godsdienst te spreken, hoewel we elkander volstrekt niet kenden. Anderhalf jaar later heeft broeder Snaidero mij gedoopt. Mijn vrouw is geen lid“, voegde hij er droefgeestig aan toe, „maar ik hoop dat ze eens ook lid zal worden.“

„Het is ver weg naar Pordenone waar de Heiligen in Aviano vergade-
wordt vervolgd op blz 276

Mammi houdt ook van modder!

De achterdeur ging zachtjes open. Toen riep een stem: „Mammie, belooft u me dat u niet kwaad zult worden?”

Ik zuchtte bij mezelf. „Wat nu weer? Ik zal 't proberen”, antwoordde ik.

Bobby gluurde beducht om de hoek van de deur. „Laat je eens helemaal zien”, bracht ik er naar adem snakend uit.

Toen hij zich schoorvoetend in de deuropening vertoonde, begon ik inwendig te gillen. Bobby was (zoals gewoonlijk) letterlijk met modder overdekt. Ik stelde mij mijn fijne schone badkamer voor en het onvermijdelijke corvee om alles achter Bobby weer schoon te maken. In plaats daarvan slaagde ik erin te zeggen: „Hei daar. 't Ziet er naar uit alsof je echt plezier hebt gehad.”

De uitdrukking op Bobby's gezicht veranderde. „Vindt u het dan goed, zo?”

„Prima. Zorg er alleen voor dat je de wasbak schoonmaakt als je klaar bent.” Ik glimlachte geruststellend en zuchtte toen maar weer eens. Ik hoorde de wasbak vollopen en vormde me een beeld van de modderige voetafdrukken en het modderwater dat van zijn handen via zijn ellebogen op de vloer zou afdruipe (en waar hij natuurlijk in zou trappen), de vuile handdoek . . .

Bobby verscheen weer in de deuropening. „Hè, mams, komt u eens mee naar buiten om te zien wat wij aan het maken zijn!”

We gingen de tuin in, waar zijn zusje Patty aan het spelen was. Toen ik de hoge berg aarde zag, de netjes aangelegde wegen, de geheime tunnels en dat ene enorme meer in het midden — boordevol modder—zei ik: „Tjonge Bobby, dat is heus iets geweldigs hoor!”

Bobby stortte zich weer in de modder en vroeg: „Wilt u geen autootje met ons spelen? Kijkt u eens hoe netjes ze hier door die tunnels gaan.”

Patty wendde zich met een heel vies gezicht tot Bobby en zei: „Gunst Bobby, weet je dan helemaal niet hoe het hoort? Mamma's spelen niet in de modder. Daar houden ze niet van!”

„Ja”, zei ik met een glimlach, „mamma's spelen doorgaans niet in de modder, maar ik kan me heus nog wel herinneren, hoe lekker al die modder aanvoelt.” Ze keken me aan alsof ze me niet goed verstaan hadden. „Ja zeker”, vervolgde ik, „ik weet nog hoe ik eens heel grote emmer haalde en die vulde met de fijnste, lekkerste modder die je ooit hebt gezien. Toen trok ik mijn schoenen en kousen uit, stroopte mijn broekspijpen op en stapte erin. Ik kan me nog best herinneren wat een lekker gevoel dat was, toen die modder tussen mijn tenen door sijpelde. Toen heb ik er mijn handen en armen ook nog in gewassen.”

„Grutjes, bedoelt u dat u écht van modder houdt?” Patty keek Bobby aan met een gezicht van „Moeders-zijn-geloof-ik-toch-zo-kwaad-nog-niet”.

Later, toen Gordon, de oudste jongen, me eens verweet dat ik niet precies wist hoe hij iets aanvoelde, viel Patty hem in de rede door te zeggen: „O ja, hoor, dat weet ze wel. Weet je nog wel dat ze ook van modder houdt?”

Merkwaardig genoeg was dit het begin van ware gemeenschapszin tegenover elkaar en onderling begrip. Ik ontdekte nog andere gelegenheden om het vertrouwen van de kinderen te winnen, door hen te laten weten dat ik heel goed begreep hoe ze zich voelden.

„Mams, die asperges kan ik niet doorslikken . . . ze willen gewoonweg niet zakken — wat een akelig eten!” En dan weer: „Ik kan ze eenvoudig niet naar binnen krijgen. Ik zal ze nooit lusten!” Ik had de neiging om te zeggen: „Toch is het goed voor je, vol vitamines. Je stelt je alleen maar mal aan, 't is niets anders dan verbeelding!” In plaats daarvan wist ik evenwel een meelevend gezicht te trekken en ik zei: „Ja zeg, ik herinner me nog goed, dat ik vroeger dacht dat mijn moeder het naarste mens ter wereld was omdat ze me asperges liet eten en ik zat ook altijd de snippertjes uit te vissen uit de schotels die zij klaarmaakte, net zoals jullie. Ik weet wel dat kinderen sommige kostjes niet graag lusten, maar toch, als je wat ouder wordt zul je er wel van leren houden.”

Bij de eerstvolgende warme maaltijd moest ik toen wel even lachen omdat Patty, hoewel ze ervan griezelde, dapper een hapje haché (met uien) in haar mond stopte. „Bah, wat een smaak . . . maar als ik groot ben, lust ik ze graag hoor!”

Wat heeft dit alles nu te maken met onderlinge verstandhouding? Wel, de voornaamste klacht van oudere kinderen die niet met hun moeilijkheden naar hun ouders willen gaan, is: „Ze weten immers niet hoe ik me voel. Ze zouden me toch niet kunnen begrijpen. Wat ik zeg of doe is allemaal onbelangrijk.” Ik wil mijn kinderen graag helpen en ervoor zorgen dat ze vrijmoedig en ongedwongen met me willen praten, maar soms betrap ik mezelf erop dat ik ze de indruk geef dat ik het te druk heb om met hun verhalen lastig te worden gevallen. Voor mijn kinderen koester ik de diepste liefde, zoals alle ouders immers. Ik zou mijn leven voor hen willen geven, maar ik ben wel zo verstandig geweest om te beslissen dat het misschien toch beter is hun, in plaats van mijn leven, regelmatig 15 minuten van mijn tijd te geven.

DE KLEINE STER

VOOR DE KINDEREN · SEPTEMBER 1967

De mandarijn knikte. "Je hebt gelijk, mijn vriend," stemde hij toe. "Vanaf dit ogenblik zal ik mijn aardige kat Wolk noemen."

Enige dagen later kwam er een collega van de mandarijn s' middags even langs om hem een bezoek te brengen. Toen de bezoeker de geelbruine kat haar kunstjes zag doen, vroeg hij: "Waarom noem je dat prachtige beest toch Wolk? Denk eens aan de wind die de wolken uiteenjaagt en zo over de bergen drijft. Zou Wind geen betere naam voor die kat zijn?"

De eigenaar van de kat gaf toe, dat de gedachtengang van zijn bezoeker juist was en dus veranderde hij de naam van zijn kat van Wolk in Wind.

Ongeveer een week later kwam de burgemeester van de stad bij de mandarijn op bezoek. "Laten we in de tuin gaan zitten," zei de mandarijn. "Daar vinden wij verkoelende schaduw."

"Miauw," zo begroette hen de geelbruine kat, toen ze de tuin betraden. "Kom eens hier, Wind, en laat de burgemeester je kunstjes eens zien," zei de mandarijn.

De burgemeester stond verbaasd over hetgeen de kat presteerde. "Waarom," vroeg de burgemeester, "noemt u die aardige kat Wind? Dat is geen geschikte naam. Deze kat moest eigenlijk Muur heten, omdat een muur de wind tegenhoudt en die er niet doorheen laat waaien."

☆

☆

☆

De mandarijn voelde wel iets voor het idee van de burgemeester. Vanaf die dag noemde hij zijn kat dus Muur. Daarna hoorde een rondreizende geleerde van die merkwaardige kat van de mandarijn en bezocht hem op zekere dag om haar te zien.

"Het is inderdaad een bijzondere kat!" stelde de geleerde vast. "Maar wat een ontoepasselijke naam hebt u haar gegeven! En de muis dan, die een gat in die muur knaagt? Mij dunkt, die kat van u zou Muis moeten heten."

Er steekt veel wijsheid in uw redenering", zei de mandarijn. "Ik zal mijn kat voortaan Muis noemen."

Vervolgens hoorde het zonnkje van de tuinman hoe de mandarijn zijn kat Muis noemde. "Edelachtbare", zei de jongen. "Waarom noemt u die mooie kat Muis? Een muis is een zwak en bang beestje. Het loopt hard weg zodra het een kat ziet. Waarom geeft u dit prachtige lieve dier van u geen waardige naam, zoals Kat?"

De mandarijn besefte plotseling hoe dwaas hij geweest was. Hij had naar anderen geluisterd, terwijl hij zelf zijn verstand had moeten gebruiken. Hij bukte zich, stak zijn hand uit en streelde de kat, die aan zijn voeten lag opgerold.

"Arm dier," zei hij vriendelijk. "Wat moet je in verwarring zijn gebracht, doordat je zoveel namen hebt gehad! Ik zal je de mooiste naam geven, die in de hele wereld voor jou is te vinden — ik noem je Kat!"

De keizerlijke vlieger

DOOR AVELYN WITTER

Terwijl vervelende gedachten aan hem knaagden, haastte Li Ye zich door de nauwe straat totdat hij zijn bamboe huisje me het blauwe pandendak bereikt had. Hij was blij om op deze dag de rumoerige markt te ontvluchten, druk met levendige, vrolijke, spraakzame mensen, vol pret en gelach. Zijn grote zorg had het lied uit zijn hart en de vreugde om zijn lippen weggenomen.

Terwijl hij de kamer binnenstapte keer Li Ye waar Ting Ling zijn zuster was. Hoewel ze slechts een meisje was, zou ze hem kunnen helpen te begrijpen waarom Zijne Keizerlijke Majesteit zijn vliegers niet meer zo mooi vond.

"Ting Ling!" riep hij.

"Ik kom er aan broer", hoorde hij haar uit de tuin roepen.

Ze kwam glimlachend binnen. "Maar..." ze nam hem nauwkeurig op, "jij maakt je ergens behoorlijk zorgen over, broer."

"Ga zitten. We zullen praten", zei ze kalm.

"Waarom is de Keizerlijke Majesteit niet langer blij met mijn vliegers?"

"Is dat zo?"

"Dat denk ik. Toen ik vanmiddag de nieuwe vlieger bij het paleis ging afleveren hoorde ik een heel verbazingwekkende bekendmaking. Zijne Keizerlijke Majesteit zei dat, hoewel hij het fijn vond om te vliegeren, hij er toch wel een beetje genoeg van kreeg, omdat alle vliegers hetzelfde zijn. Daarom stuurde hij de tijdling door heel China dat hij een nieuwe vlieger wilde hebben. Eén die anders is dan de reeds bestaande. Degene

Een Vietnamese sprookje

Zo'n merkwuurige kat

Opléuw vertéld

DOOR O. J. ROBERTSON

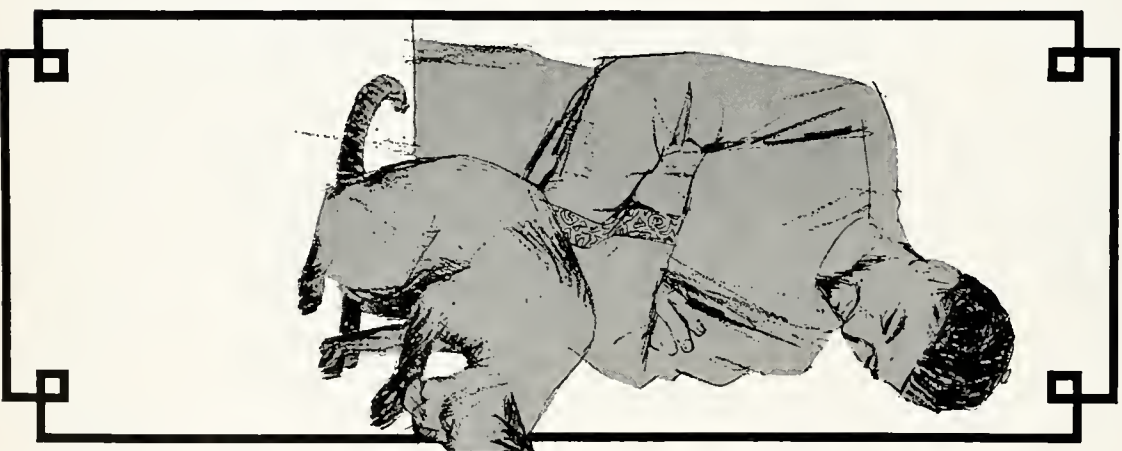
Er was eens een mandarijn, die een prachtige kat bezat. Deze kat had een zachte, geelbruine vacht en glinsterende, grijze ogen. Zowel de punt van haar staart als haar beide oren waren zwart gevlekt.

De mandarijn hat de kat verscheidene kunstjes geleerd. Ze kon met haar voorpoten een bal vasthouden en op bevel van de mandarijn ging ze opzitten, liggen, springen en zich om en om rollen.

Toen de mandarijn op zekere morgen met zijn kat in de tuin aan het wandelen was, zei hij: "Zo'n bijzonder dier verdient een passende naam. Maar hoe zal ik die aardige kat van mij nu eens noemen?"

Hij keek eens naar de stralende bloemen langs het pad. Hij keek naar de perebomen, waarvan de takken diep neergebogen waren onder de last van het rijpe bruid. Hij tuurde naar de berg in het verschielet en naar de wijde blauwe lucht daarboven. "Lucht", fluisterde de mandarijn. "Ja, ik noem mijn kat Lucht!"

Die avond kreeg de mandarijn bezoek van een vriend. "Waarom noem je die aardige kat Lucht?" vroeg de vriend. "Is er niets dat nog groter is dan de lucht... de wolken bijvoorbeeld, die de lucht aan het gezicht onttrekken?"

rukjes gaf Li Ye de vlieger die hoogte die het zocht.

Plotseling, hoog in de lucht, kwam er muziek als van een clavecimbel.

„Wat is dat?“ vroeg de Keizerlijke Majesteit. „Waar komt die prachtige muziek vandaan?“

Li Ye hield de vlieger stevig vast en hield het in de zuidewind. De muziek werd sterker en mooier. „Het ziek van Li Ye's vlieger! De muziek komt van de fazantvlieger van Li Ye!“ klonk het van alle kanten. De vlieger speelde door. Al de vliegermakers dromden om Li Ye heen en overstelpen hem met vragen. Op het laatst werd zelfs het touw uit zijn handen getrokken en de zingende fazantvlieger zweefde hoog aan de hemel om daarna geheel te verdwijnen. Toen de vlieger verdween was de teleurstelling van de Keizerlijke Majesteit voor iedereen merkbaar. De grote heerser wrong zich de handen en weende luid.

„Uwe Keizerlijke Hoogheid“, zei Li Ye, terwijl hij diep boog. „Wees niet ongerust. Ik kan nog veel meer van deze vliegers maken.“

Zijne Hoogheid zonk terug in zijn stoel. „Als je dat kan, Li Ye, zal jij de Keizerlijke Leverancier van Vliegers zijn en zal je een beurs met geld krijgen en je intrek in het paleis mogen nemen. Vliegers zullen door het gehele land een andere naam krijgen. Van nu af aan zal iedereen, ter ere van jou, vliegers ‚fung cheng‘ noemen, waarvan mijn adviseurs mij vertellen dat dit ‚wind clavecimbel‘ betekent.“

„Duizend maal dank, Majesteit“, zei Li Ye terwijl hij diep boog. Daarna tastte hij achter zich en vond de kleine hand van Ting Ling. „Mijn zuster Ting Ling heeft mij, om dit te verkrijgen, goed geholpen, Keizerlijke Hoogheid.“

„Dan moet zij ook naar het paleis komen“, zei de Keizerlijke Majesteit. „Ik gebied het.“

Li Ye voelde dat de hand van Ting Ling zich spande in zijn hand. Hij lachte breed. Een vlugge blik opzij vertelde hem dat zijn zuster ook lachte.

die de mooiste vlieger van allemaal kan maken zal de titel van Keizerlijke Leverancier van Vliegers mogen voeren en als beloning zal hij een met geld gevulde beurs krijgen. Wat denk je daarvan, zusje?“

„Ik denk dat de tijd voor jou is aanbroke om te bewijzen hoe goed je bent“, zei ze zacht.

„Vliegen mijn vliegers niet altijd het hoogst?“ vroeg hij.

„Misschien zijn de kleuren niet fel genoeg; misschien zijn jouw vliegers te groot of te klein...“ peinsde Ting Ling.

„Ach“, zuchtte Li Ye diep. „We zullen het spoedig weten. De keizerlijke bekendmaking zal spoedig wijden zij bekend zijn. Iedere vliegermaker in het rijk zal naar het paleis komen en zijn mooiste vlieger meebrengen.“

Later in de tuin stond Li Ye tegen de perzikboom geleund, terwijl zijn gedachten door het maken van vliegers in beslag genomen werd:

De gedachte kwam bij hem op dat er maar één manier was om een vlieger te maken die geheel van de anderen verschilde en dat was om hem van een geheel ander materiaal te maken. Zolang als hij vliegers in de lucht had gezien, had hij er nooit een gezien die van een ander materiaal gemaakt was dan papier... geolied, effen, beschilderd, maar papier was het materiaal dat alle vliegermakers gebruikten. Hij zou iets anders gebruiken. Hij zou iets gebruiken dat de elegantie van China zou weergeven. Hij zou zijde gebruiken!

Op weg naar de markt besloot hij om naar de winkel van de oude mijnheer Chang te gaan. Li Ye boog en liet weten dat hij geïnteresseerd was

in een groot stuk goudkleurige zijde. Miznheer Chang was altijd klaar lange tijd te marchanderen. Toch was Li Ye geschokt door de prijs die hij vroeg. Hij had slechts een paar muntstukken en dat was nog niet eens de helft van de gevraagde prijs.

„Moest dit stuk zijde voor een vlieger zijn?“ vroeg mijnheer Chang.

„Ja.“

„Dit is een veel betere keus dan mijn geliefde zoon voor zijn vlieger maakte. Deze goudkleurige zijde zal de zoon weerkaatsen en schitteren tot in de hemelen.“

Li Ye draaide zich om, maakte een lichte buiging en spoedde zich door de nauwe straten totdat hij het bamboe huisje met het blauwe dak bereikte.

Ting Ling was in de tuin aan het bloemen plukken voor de tafel in de middelste kamer. Hij liet zich naast haar op de grond zakken en vertelde haar al de details.

De ogen van Ting Ling werden vochtig van tranen. „Wat is er dan nog meer?“ vroeg ze.

„Er is niet veel meer waar andere vliegermakers niet aan gedacht hebben hier in China“, gaf Li Ye toe.

„Er zullen vast nog wel een paar dingen te vinden zijn“, zei Ting Ling lief. Ze stond op en liep naar het huis.

Li Ye zat stil. De rust van de tuin hielp hem bij het denken. Het was een rust die slechts verbreeken werd door de welluidende klanken van de vogels, vliegende vogels met een prachtige zang.

Vliegende vogels met prachtige zang! „Ting Ling! Ting Ling!“ riep hij. Ze kwam vlug naar hem toe.

„Mijn vlieger zal anders zijn dan de rest. Een gouden zingende fazant!“

zei hij lachend. „Morgen is de laatste dag van de wedstrijd, Li Ye. Je moet voortmaken.”

In de oostelijke kamer bij het licht van de olielamp, werkte Li Ye voorzichtig de hele nacht door. Ting Ling gaf hem de materialen aan en hield haar vinger waar Li Ye het zei. Langzaam werd de vorm van een fazant gemaakt met stroken hout en touw. Daarna werd het papier om en over het touw geplakt. Ten slotte werd de bamboe fluit van Ting Ling op het hoofd van de fazant vastgemaakt.

„Het is Klaari!” riep Li Ye toen de ochtend daagde.

„Zou het werken, Li Ye?” vroeg Ting Ling.

„Het zal werken”, verzekerde hij haar.

„Alsjeblieft”, pleitte ze, „misschien zou het beter zijn als je de wedstrijd opgaf. Voor het geval dat de fazant niet zingt, want de vlieger zonder de fluit is te gewoon. Je carrière als vliegermaker zou verloren kunnen gaan.”

Li Ye beet op zijn lip. „Nee, Ting Ling. Het is zoals je in het begin zei. Nu is de tijd gekomen om te laten zien hoe goed ik ben. Ik zal misschien nooit meer de kans krijgen om Keizerlijke Leverancier van Vliegers te worden met een beurs gevuld met geld en een plaatsje op het paleis.”

In de tuin keek Li Ye hoe de wind stond. Hij keek speciaal naar het weervraantje op de tuinmuur, naar de richting van de bladeren en naar de richting waarheen de weinige vederachtige wolpjes dreven.

„Hoe is de wind?” vroeg Ting Ling zachtjes.

„Onzeker. Hij waait een beetje uit het zuiden.”

„Is dat dan niet goed?”

„Jawel, zusje, maar niet zo gemak-

kelijk.” Li Ye liep de nauwe straat in terwijl hij de vlieger hoog boven zijn hoofd hield. Ting Ling volgde haar broer op een eerbiedige afstand.

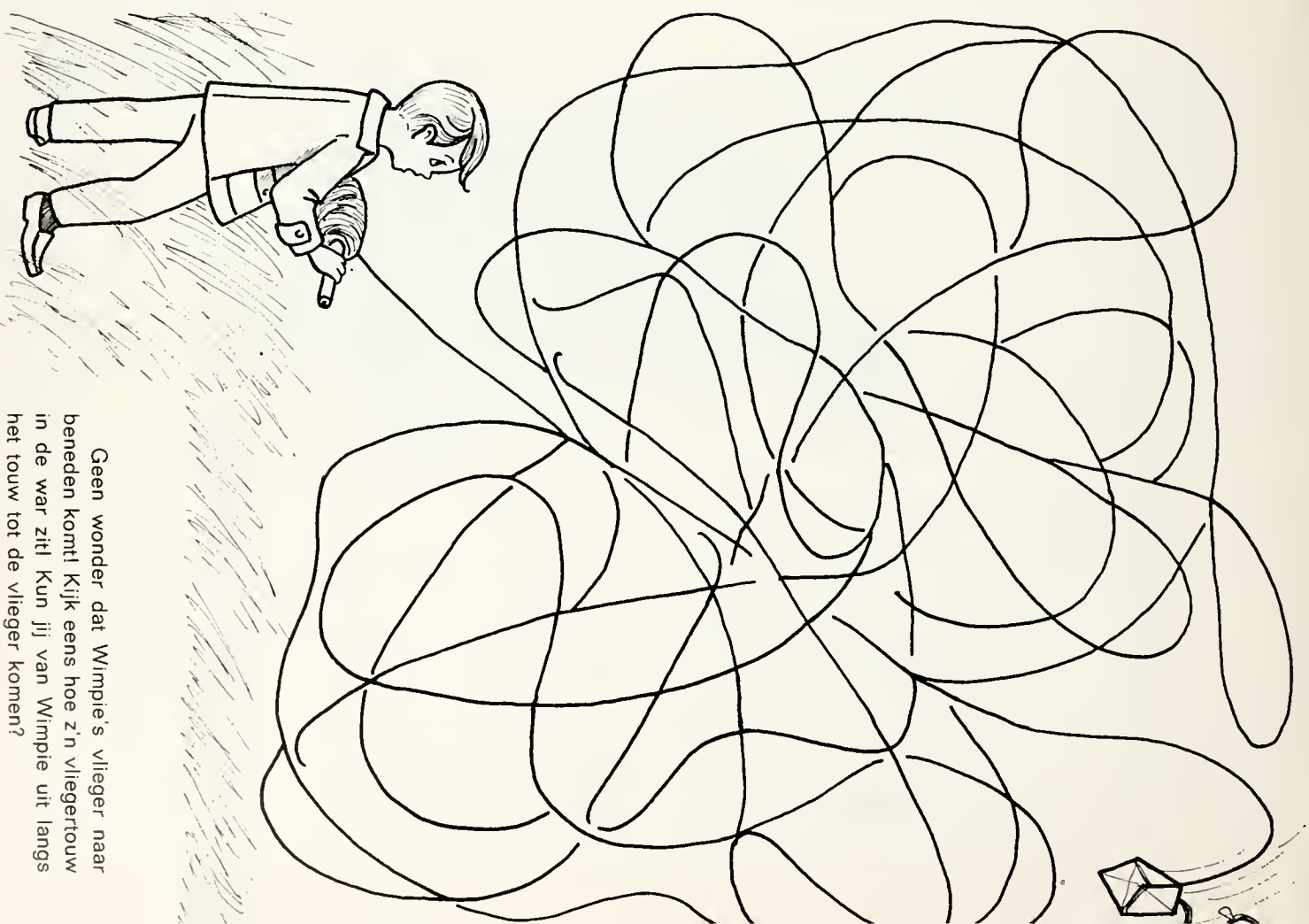
Op de markt ving Li Ye opmerkingen op die op hem sloegen: „Heel gewone vlieger” ... „Li Ye zal met zo'n vlieger zijn gezicht verliezen. Maar hij liep door. Eindelijk kwamen zij aan bij het Keizerlijke Terrain. Er waren meer mensen dan hij er ooit had gezien.

„Grote persoonlijkheden zijn uit het hele land hierheen gekomen. Zij zijn gekomen in karren, met schepen en met wagens”, fluisterde Ting Ling hem in het oor.

Li Ye liep recht en met opgeheven hoofd, de vlieger hooghartig boven zijn hoofd, naar het veld waar de vlieger opgelaten moest worden. Wachters wezen hem waar hij moest gaan staan en zij vertelden dat zij het sein zouden geven wanneer hij zijn vlieger zou moeten oplaten. Er was nog tijd om een blik op de lucht te werpen. Hij zag een slangachtige vlieger met een lange staart die zo gemaakt was dat het leek alsof er rook uit zijn neus kwam. Er was een roze konijnvlieger die zeer kundig gestuurd werd, zodat het leek alsof het huppelde als een konijntje.

Li Ye's vingers beefden. Ting Ling trok hem aan zijn mouw. „Li Ye, jij bent de volgende!” Voorzichtig liet hij de vlieger op. Het ging eerst een beetje schokkerig, maar daarna ging het omhoog. Hij vloog wel gelijkmatig, maar uit de fluit kwam geen gehoor.

De mensen keken niet zo heel erg. Als hij die zuidewind maar door de fluit kon krijgen, dan zouden zij wel kijken! Met hardlopen, het touw laten vieren en met het geven van kleine

Geen wonder dat Wimpie's vlieger naar beneden komt! Kijk eens hoe z'n vlieger-touw in de war zit! Kun jij van Wimpie uit langs het touw tot de vlieger komen?

Bobby was zo opgewonden over zijn verjaardagsfeestje. Hij had al zijn pakjes opengemaakt, op één na. Dat was een envelop, waarvan hij wist dat die van mij afkomstig was. Toen hij de envelop opende, las hij: „Lieve Bobby, vanaf morgen krijg je van mij 15 minuten per dag cadeau. Dat is dan jouw speciale kwartiertje. Dan doe ik alles wat jij wilt doen . . . ook al moet ik op de vloer gaan zitten om autootje met je te spelen. Je liefhebbende mam-mie.“

„Meent u dat echt?“ riep hij opgetogen uit, maar toen liet hij er een beetje beducht op volgen: „En als iemand anders u dan net roept en wil dat u iets voor hem doet?“

„Nou“, antwoordde ik, „dan moeten ze maar even wachten. Als het jouw speciale tijd is, mag er niets tus-senbeide komen.“

Op een andere keer voelde Bobby zich niet goed, hij lag op de rustbank.

„Mammie?“ riep hij.

„Ja, wat wil je nu weer? Heb je iets nodig?“

„Nee hoor . . . mammie?“

„Waarvoor moet je me dan in vredesnaam hebben, kind?“

„Ik wil u alleen maar bij me hebben“, antwoordde Bobby.

Nu begon ik me wat vertederd te voelen en zei: „Wil je dan een pakkerdje van me hebben, Bobby?“

Hij knikte van ja en kroop behaaglijk op mijn schoot. Nadat ik vijf minuten zo met hem op schoot had gezeten, begon ik te denken aan de cake die ik in den oven wilde hebben en aan de vloer die ik in de was wilde zetten, voordat de andere kinderen met al hun drukte uit school thuis kwamen.

„Bobby, je bent mijn lieveling, hoor“, zei ik, terwijl ik hem nog een extra pakkerdje gaf.

„Mammie is ook heel lief.“

Zo verstreken er tien minuten.

„Mammie“, begon hij toen, heel ernstig, „ik hou net zoveel van u als . . . net zo veel als . . .“ — hij fronste zijn wenkbrauwen — „net zo veel als alle bergen van de hele wereld bij elkaar.“

Ik lachte inwendig: „Wat doet die vloer er ook toe!“ Voor hun diepste gevoel hebben de kinderen me niet nodig om hun kleren te strijken, maar ze hebben me wel nodig om die bepaalde tijd met hen door te brengen, waaruit ze kunnen zien dat ik ken zelf liefheb en niet alleen hun kleertjes.

De achtjarige Patty zei eens: „Weet u, ik geloof dat ik u wel zou missen, als ik eens dood zou gaan. Weet u waarom?“

„Ja, waarom?“ vroeg ik benieuwd.

„Nou, dan zou ik mijn warme bedje missen en u om me lekker in te stoppen en toe te dekken.“

Het viel me op dat ze niet zei: „Ik zou al die manieren missen waarop u van me houdt, door knopen voor me aan te zetten, mijn kleren uit te wassen en mijn slaapkamertje schoon te maken.“ Neen, ze zou die speciale ogenblikken van intiem samensijn missen — niet de tijd die werd be-

steed aan het verbeteren van fouten of het bijbrengen van kennis, maar aan liefkozingsen, zonder meer.

Toen ik de gezinsavondles over bekering voorbereidde, kwam ik toe aan dat gedeelte, waar van de ouders wordt verwacht dat ze hun kinderen op het hart zullen drukken dat ze gerust met hun eventuele moeilijkheden naar hun vader of moeder kunnen toekomen om hulp en raad te vragen. Ik vroeg me daarbij af, hoe ik hun in het drukke gewoel van de dag gelegenheid hiervoor zou kunnen geven. Toen nam ik drie houten wasknijpers en zette op elke knijper met kleurpotlood de naam van één van de kinderen.

„Luister eens“, legde ik hun uit, „telkens wanneer jullie met de een of andere moeilijkheid zitten — of misschien is het niets waar je over zit te tobben, maar wil je alleen maar ergens met me over praten — dan pak je je eigen wasknijper van de drijfschaal op de piano en dan zet je die stilletjes vast op de deurkruk van de koelkast. Als ik hem daar zie zitten, zal ik niets zeggen, maar nadat ik jullie 's-avonds allemaal onder de wol heb gestopt, kom ik bij degene die me spreken wilde en dan praten we samen over wat hij of zij op het hart heeft, zonder dat de anderen er zich mee hoeven te bemoeien.“

Dit bleek een systeem te zijn dat in de praktijk heel goed voldeed, vooral toen ik begon in te zien dat de bed-tijd een andere sfeer met zich meebracht. Dit waren ogen-blikken, waarop alle jeudige eigenwijsheid en zich-groot-houden als sneeuw voor de zon verdween en de ware gevoelens van de kinderen boven plachten te komen.

Eens boog Patty zich vertrouwelijk naar me over, ter-wijl ze de deur uit liep om naar school te gaan en fluisterde me toe: „Kijk eens op de koelkast!“ Toen vertrok ze al gielend.

Die avond vertelde Patty me waar ze zo mee zat. We praatten een hele poos en kwamen samen tot een op-lossing.

Toen we elkaar goedenacht wensten, aarzelde Patty nog een ogenblik en zei toen: „Weet u wat? Die wasknijper maakt alles echt gemakkelijker.“ Toen wipte ze vrolijk haar bed in met een „mammie, ik hou zoveel van u!“.

Het spreekt wel vanzelf dat het opvoeden van kin-deren ontzaglijk veel geduld vergt. Als kinderen boos en kribbig reageren, zijn wij als ouders licht geneigd om hetzelfde te doen. Die kleine dagelijkse ergernissen kun-nen ons soms plotseling totaal uit ons humeur brengen.

Ik ben er echter zeker van dat ik al het succes dat ik ooit heb behaald in mijn intieme verhouding tot mijn kin-deren, te danken heb aan het feit dat ik ze laat voelen dat ik weet hoe zij ergens tegenover staan, dat ik voldoende tijd en aandacht aan hen besteed om ze ervan te over-tuigen dat hun persoonlijke verwachtingen, dromen en tobberijen van het grootste belang voor mij zijn en ervoor te zorgen dat ze ruimschoots in de gelegenheid worden gesteld om zich eens uit te spreken. Deze aanpak heeft het in ons gezinnetje tot nu toe goed gedaan en dat is dan ook de reden, waarom ik de tip doorgeef, zodat andere ouders dit systeem ook eens in overweging kunnen nemen.

ZONDAGSSCHOOL

Is onderwijzen de leerlingen iets geven of iets in hen wakker maken?

DOOR
LOWELL BENNION

Vat uw roeping als zondagsschoolleraar/lerares op als:

1. het geven van godsdienstonderwijs aan uw klas of als
2. de taak om de leden van uw klas het evangelie te helpen ontdekken en hen te doen inzien, wat daarvan de betekenis in hun eigen leven kan zijn?

Het lesgeven

Een goed-bedoelende leerlinge van de middelbare school die in de zondagsschool een klas van 12-jarige kinderen had, stelde eens de vraag: „Hoe moet ik onder de les mijn klas rustig houden?“ Haar aandacht was geheel op de les gericht. Ze was goed voorbereid, nauwgezet, met kennis toegerust en versterkt en voorzien van alle benodigdheden, visuele hulpmiddelen, aantekeningen, richtlijnen en afbeeldingen om daarmee les te geven.

De meisjes van haar klas waren (voor haar gevoel) ontvankelijke, passieve wezentjes, die de parels van haar wijsheid zouden moeten opnemen, zoals een spons water opzuigt. De lerares was actief, levendig en overvloedig van enthousiasme, maar ze wilde zo graag dat haar klas rustig, ontvankelijk en passief zou zijn. Deze lerares zou iets hebben kunnen leren van het moeder-roodborstje dat ten minste nog wacht totdat haar kleine vogeltjes hun bekjes gretig opensperren voordat zij ze te eten geeft.

Doeltreffend onderwijs is niet zozeer het geven van onderricht als wel het openen van de geest en het tot leven wekken van het hart van de leerling. In de zondagsschool behoort men er niet zozeer op uit te zijn de mensen kennis bij te brengen, als wel om hen het evangelie te leren kennen, de betekenis ervan te doorgronden en ze te leren hongeren en dorsten naar gerechtigheid. Alle onderwijs is tevergeefs, als het in de leerlingen niet iets wakker schudt, als ze niet worden aangezet tot nadenken, speuren en zoeken en als ze er niet toe worden gebracht anders te voelen of te handelen ingevolge hetgeen er wordt gezegd en gedaan.

Het ontdekken van het Evangelie

Men kan zich bijvoorbeeld meer op de leerlingen instellen door te bedenken dat ieder mens op zichzelf een prachtige schepping is. Denk maar eens aan zijn verbeeldingskracht, zijn vermogen om zich te verheugen en te

verwonderen, de in zijn geest sluimerende krachten, zijn behoefte aan vrijheid, zijn eigen persoonlijkheid! Denk eens in waar hij vandaan is gekomen, met het stempel van goddelijkheid op zijn ziel! Denk eens aan zijn toekomst, zijn vermogen om te groeien en zich te ontplooiën en aan zijn eeuwige bestemming!

Onderwijzen is niet een leerling opsluiten in de starre omlijsting van het denken van de leraar en hem dan van buitenaf een evangelisch kleurtje geven, maar in zijn innerlijk iets gaande maken, namelijk groter zelfbewustzijn in zijn binnenste doen ontwaken, hem ontvankelijker maken en attenter voor anderen, zijn geest opwaarts stuwen naar goddelijkheid en hogere idealen.

Hoe kan een leraar verandering in een leerling teweegbrengen?

Dit kan op velerlei manieren geschieden en een leraar die zich ten doel stelt een verandering ten goede teweeg te brengen, zal hier wel iets op kunnen vinden door overpeinzing, inspiratie en fijngevoelige waarneming. Jezus was een ware meester in de kunst om Zijn volgelingen aan het denken te zetten, gevoelens in hen op te roepen en hen tot daden aan te sporen. Let maar eens op deze voorbeelden, waaruit blijkt hoe zij Hem dikwijls vragen stelden, uit eigen vrije beweging een besluit namen of tot handelen werden gebracht:

Heere, leer ons bidden. (Lukas 11 : 1)

Heere! kom mijn ongeloofigheid te hulp. (Markus 9 : 24)

En al de tollenaars en de zondaars naderen tot Hem, om Hem te horen. (Lukas 15 : 1)

Petrus zeide tot Hem: Gij zult mijn voeten niet wassen in der eeuwigheid! Jezus antwoordde hem: Indien Ik u niet wasse, gij hebt geen deel met Mij.

Simon Petrus zeide tot Hem: Heere, niet alleen mijn voeten, maar ook de handen en het hoofd.

(Johannes 13 : 8—9)

De een of andere leraar had zich in een bepaalde les ten doel gesteld zijn leerlingen te inspireren tot een dieper geloof in hun hemelse Vader — om hun geloof in Hem meer werkelijkheid te laten worden. Hij overwoog vele manieren waarop hij dit zou kunnen doen. Hij wist, dat hij bijvoorbeeld alle bewijzen voor het bestaan van God zou kunnen aanvoeren, maar in plaats vandeze weg te volgen, besloot hij te trachten zijn leerlingen aan het praten te krijgen over het geloof dat zij reeds bezaten en dit aan elkander mede te delen.

Bij het begin van de les gaf hij toe dat de Heer hem niet altijd nabij was en ook niet steeds even gemakkelijk in het gebed was te vinden en dat soms de hemelen boven zijn hoofd gesloten bleven, alsof ze van koper waren.

Toen vertelde hij twee dingen die hij in zijn leven had medegemaakt — het waren geen wonderbaarlijke ervaringen, maar wel heel reël en voor iedereen begrijpelijk — waarbij de Heer tot zijn hart was doorgedrongen, eenmaal in de schoonheid en vrede van de natuur en eenmaal in de omgang met zijn zontje. Vervolgens vroeg de leeraar: „Wanneer is God voor één van jullie tot een levende werkelijkheid geworden? We zouden het fijn vinden daar dan iets over te horen, als je zo goed zou willen zijn ons deelgenoot te maken van wat je toen hebt gevoeld of beleefd“.

Daarop kwamen de leerlingen die al goed met elkaar bekend waren en gewend om eerlijk hun diepste over-

tuiging uit te spreken, prachtig los. Eén van de jongens vertelde hoe hij had gezien dat zijn vader zichzelf de geriefelijkheden van het leven onthield om één van zijn oudere zoons voor dokter te kunnen laten studeren. Dit had deze leerling in staat gesteld om te kunnen aanvoelen hoezer God Zijn kinderen liefheeft. Een meisje verhaalde op bescheiden wijze hoe zij de kracht had ontdekt van morele moed en hoe dit in haar een gevoel had opgewekt dat ook zij zelf van goddelijke afkomst moest zijn en verwant aan een hogere macht.

Echt goed onderwijs is niet zo maar les geven, maar veeleer in hoofd en hart van de leerlingen het besef te doen ontwaken van hun eigen denken en streven.

Zangoefening

Oefenlied: „Besteedt uw tijd steeds nuttig“, no. 103 uit de bundel „Heilige Lofzangen“. Auteur en componist van dit lied is Robert Bell Baird.

In de vorige „Ster“ hebben we een andere compositie van broeder Baird beschreven, namelijk lied 83: „Als het schone licht des morgens“. We vermeldden daarbij reeds dat hij in de Schotse stad Glasgow werd geboren en dat hij in 1863 naar Amerika is geëmigreerd.

De tekst van „Besteedt uw tijd steeds nuttig“ geeft ons enkele praktische wenken waaruit blijkt hoe wij in het leven kunnen slagen. Inderdaad vliegt de tijd voorbij, precies even snel voor arm en rijk, jong en oud en op elk gegeven moment hebben wij alleen de dag van heden voor ons werk.

Laat ons van de zangoefening in de Zondagsschool toch altijd een godsdienstige belevenis maken. Laat ons daarbij vooral alle lichtzinnigheid

vermijden en geen moeite doen om „leuk“ te zijn en de gemeente te amuseren. Dit is namelijk geen gewone zogenaamde samenzang voor de gezelligheid. Het is een tijd waarop wij mogen zingen in de heilige tegenwoordigheid des Heren.

De apostel Paulus beval deze zienswijze aan bij de heiligen van de gemeente te Kolosse, toen hij hun schreef: „Het woord van Christus wone rijkelijk in u, in alle wijsheid; leert en vermaant elkander, met psalmen en lofzangen en geestelijke liederen, zingende den Heere met aangenaamheid in uw hart“.

(Kolossensen 3: 16).

De profeten van ouds, in het bijzonder de psalmdichter, spoorden gelovigen aan hun zang tot de Heer te richten. We mogen hier heus wel eens zo nu en dan aan worden herinnerd, zodat ons zingen niet ontaardt in zo maar wat voor de aardigheid zingen in plaats van om God te aanbidden.

Laat ons dus niet grappig willen zijn bij het leiden van de zang, maar

laat ons liever het lied in de aandacht aanbevelen door te wijzen op de evangelische strekking ervan en de mensen opwekken om meer begrip te krijgen voor de voornaamheid, de liefelijkheid, het majestueuze, grootse en verhevene dat het lied tot uitdrukking brengt. Zodoende zal onze ziel worden verruimd, onze geest verlevendigd en ons leven in harmonie worden gebracht met het groot en wonderbaar werk des Heren en Zijn wonderen.

Hoe zullen wij nu te werk gaan bij de zangoefening als ons oefenlied een overbekend nummer is? In dat geval raden wij u aan, iedere week minsten één couplet uit het hoofd te leren, waarbij u gebruik kunt maken van de „machinale“ methode, waarbij zowel de tekst als de melodie telkens zin voor zin wordt gezongen.

Veel succes bij uw pogingen om de gemeentezang eerbiedig te leiden, zoals dat in een godsdienstoefening past.

— Alexander Schreiner.

Avondmaalsopzegging voor de maand november 1967

SENIOR-ZONDAGSSCHOOL:

„En toen zij hadden gegeten, gebod Hij hun brood te breken en aan de schare te geven“.

(3 Nephi 20: 4)

JUNIOR-ZONDAGSSCHOOL:

Jezus zeide: „Bidt, dat gij niet in verzoeking komt“. (Lukas 22: 40)

Orgelmuziek ter begeleiding van de avondmaalssteksten voor november 1967.

Simple Darwin K. Wolford

5

wegwijzers naar een goed leven

1. Als je zonde ontmoet, ga haar uit de weg.

2. Als je een taak hebt, verricht die.

3. Als je vrijheid geniet, bescherm haar.

4. Als je de waarheid hebt, leef er naar.

5. Als je een getuigenis bezit, deel hem met anderen.

Dit zijn wegen die niet alleen hier op aarde naar het geluk leiden, maar die ons tevens kunnen voeren tot eeuwige vreugde in het konkrijk van onze Vader.

Ouderling Thomas S. Monson
van de Raad der Twaalven

„Toen Joseph Smith zich hield aan zijn afspraak met Moroni op de heuvel Cumorah, ging hij daarheen met toestemming van zijn vader. Ook al had een goddelijke boodschapper hem daarheen ontboden, hij vroeg toch eerst zijn vader om toestemming en toen ging hij. Als ik jullie iets op het hart zou willen drukken, dan is het dat er met jullie niets mis kan gaan als je het voorbeeld van Joseph Smith volgt. Eer en gehoorzaam je vader en moeder, evenals Joseph dat deed.”

Ouderling S. Dilworth Young.

„Het Evangelie is het enige waarachtige vredesplan dat ik ken. Het is het enige plan dat ons tot elkaar kan brengen als broeders in Christus. Het is het enige systeem waarin geen plaats is voor zelfzucht en heerszucht, maar dat is gebaseerd op liefde, echte bezorgheid voor anderen en onbaatzuchtige mededeelzaamheid.

„Eens zullen jullie allemaal zelf ouders zijn. Dan zul je verantwoordelijk zijn voor de opvoeding van kinderen. Probeer nu kinderen te zijn zoals je ze zelf zoudt willen hebben.”

Ouderling Delbert L. Stapley.

De OOV en de Juni-Conferentie

Een interview met de algemeen superintendent van de OOV, broeder G. Carlos Smith Jr. en de algemeen presidente, zuster Florence S. Jacobsen, door een verslaggever van de „Improvement Era”.

Vraag: Zoudt u, aangezien de meeste leden van de Kerk nog nooit een juni-conferentie hebben bijgewoond, eens willen uitleggen, wat daar allemaal gebeurt?

Zuster Jacobsen: De meeste leden hebben de juni-conferentie nog nooit bezocht, omdat de bedoeling hiervan is de OOV leiders en medewerkers te instrueren en te inspireren. Het is een conferentie voor leiders, waarin het programma voor het komende jaar wordt aangediend. De OOV-leiders en -leidsters worden dan uitgenodigd om te komen genieten van festivals, de programma's en „workshops” die zijn voorbereid om door hen te worden gebruikt.

Vraag: Welke activiteiten en programma's werden er in deze juni-conferentie aangediend?

Broeder Smith: We hebben de programma's voor elke afdeling in werkvergaderingen uiteengezet, dus voor de M-mannen, de Padvinders, de Laurels, de OOV-meisjes, de Bijenkorf-meisjes enz. — voor het gehele jaar — Er waren ook grote vertoningen bij, zoals het dansfestival dat om het andere jaar wordt gehouden, er was een kwartetfestival en er werden roadshows opgevoerd.

Vraag: Hoe hebt u de deelnemers voor het dansfestival van dit jaar bij elkaar gekregen?

Zuster Jacobsen: Dit jaar hebben er ongeveer negen duizend jongelui aan deel genomen. We hebben aan alle ringen aanmeldingsformulieren toegezonden, met de vraag of er ook mensen waren die aan dit festival wilden deelnemen. Toen de aanmeldingen werden teruggestuurd, hebben we daaruit selecties gemaakt, waarbij in de regel diegenen werden toegelaten die uit gebieden kwamen, waaruit nog nooit tevoren deelnemers waren opgekomen.

Vraag: Hoe doet u het met alle benodigheden, de huisvesting, de costuums en eventuele begeleidsters voor jonge meisjes?

Zuster Jacobsen: Hiervoor zijn de deelnemers zelf verantwoordelijk. Ze zijn dus verantwoordelijk voor hun eigen vervoer, costuums, huisvesting en begeleiding, binnen de hiervoor gestelde eisen.

Broeder Smith: De kosten voor de eigenlijke opvoering, zoals de huur van het stadion, worden door ons betaald.

Vraag: Wat komt er zoal te pas bij de voorbereiding van een dansfestival voor heel de Kerk?

Broeder Smith: Laat mij u eerst even zeggen dat die voorbereiding voor een juni-conferentie een hele onderneming is. De algemene bestuurscommissie voor de afdeling dans is

dan ook onmiddellijk na afloop van deze juni-conferentie alweer begonnen te denken over het volgende festival, dat over twee jaar zal plaatsvinden. Ze proberen uit te maken waaraan de jeugd behoefte heeft en ze ontwerpen of choreograferen dan weer oorspronkelijke danspassen. Als het programma vaste vorm begint aan te nemen, maken onze commissieleden zelfs blauwdrukken van elke pas en iedere beweging, zodat deze leiders precies weten wat iedereen op een gegeven moment gaat doen, als er ongeveer 9000 deelnemers in het stadion van de Universiteit van Utah bijeenkomen.

Zuster Jacobsen: Ook aan het ontwerpen van de costumering moet aandacht worden geschonken, of deze costuums nu bestemd zijn voor de dans van enkel meisjes, een ballroomnummer of een volksdans. Er moet worden vastgesteld hoeveel jongens, meisjes of paren er nodig zullen zijn. Dan worden er aanvragen ingediend voor honderdduizenden ellen stof, duizenden klosjes garen en ritssluitingen. Daarna wordt het materiaal voor de costuums in afzonderlijke pakketten verzonden aan alle deelnemende ringen.

Broeder Smith: We maken ook filmpjes van elke dans, die wij tegelijk voorzien van de bijbehorende muziek

en sturen zowel de filmpjes als de bandopnamen aan iedere ring, zodat de deelnemers de dansen kunnen instuderen, alvorens naar Salt Lake City toe te komen. Als hier 9000 jongelui komen om er aan deel te nemen, moeten ze immers weten wat ze gaan doen.

Vraag: Hoe staat het met de hedendaagse dansen? Maakt u daarvan ook gebruik, hetzij bij het danstfestival of op de OOV?

Zuster Jacobsen: Sommige dansen zijn wel acceptabel, dansen die niet al te potsierlijk, sensueel, onbetamelijk of gewaagd zijn. Dit is dan ook één van onze problemen — om dansen op te sporen, die pittig, levendig en leuk zijn. Inderdaad leren we de jongelui in de OOV wel een paar eigentijdse dansen, maar dan vertellen we er bij hoe ze die op bescheiden en betamelijke wijze moeten uitvoeren.

Vraag: Noemt u nog eens enkele activiteiten op die tijdens de juni-conferentie worden gedaan?

Zuster Jacobsen: We hebben dus een kwartelfestival, een wedstrijd in roadshows en dit jaar hebben we een nieuwe musical gehad, „Iedereen is er vóór“ geheten die is geschreven door Heiligen der Laatste Dagen. Deze musical is dusdanig van opzet dat de opvoering ervan in iedere wijk of gemeente kan plaatshebben.

Vraag: Van welke filosofie gaat het gehele OOV-programma uit?

Zuster Jacobsen: De OOV stelt de jonge mensen in de gelegenheid om gezellig met elkaar om te gaan in een godsdienstige sfeer, waarbij ontspanning, activiteit en culturele evenementen op het programma staan. Zo trachten wij bijvoorbeeld in onze sportprogramma's de jeugd eerlijkheid, sportiviteit en werken in teamverband bij te brengen. Vele waarden die tot de beginselen van het Evangelie behoren kunnen ook worden onderwezen in ontspannende bezigheden of op het atletiekveld. Voor de meisjes kunnen we in het kampeerprogramma het avontuurlijke en het godsdienstige heel goed combineren. Vaak houden de meisjes bij het kampvuur getuigenisvergaderingen en in het kamp leren ze anderen te helpen, die misschien niet zo handig zijn.

Veel OOV-activiteiten waaraan meisjes kunnen deelnemen zijn gericht op zelfontwikkeling. Ze krijgen lessen waaruit ze kunnen leren hoe ze zich behoorlijk moeten kleden en hoe ze verstandig met geld kunnen omgaan. Ook worden hun deugden bijgebracht als zindelijkheid, kuisheid en onkreukbaarheid. Wij hopen door deze training te bereiken dat elk meisje een geestelijk volwassen, goed onderlegde vrouw zal worden.

Vraag: Hoe groot is de omvang van het kampprogramma voor de jeugd?

Zuster Jacobsen: Wij moedigen het kamperen aan, zowel voor jongens als meisjes, maar wij zijn niet uit op het in eigendom verkrijgen van kampeerterreinen, hoewel er \pm 30 kampen eigendom zijn van ring-groepen. De meeste ringen huren echter kampen. Alle kampen staan onder leiding van het priesterschap. Alle meisjes moeten behoorlijk verzekerd zijn. Wij hebben een programma voor het toekennen van onderscheidingen. Er gaan jaarlijks \pm 62.000 meisjes naar de OOV-kampen.

Vraag: Welke verwachtingen mag een jongeman koesteren als hij deelneemt aan het OOV-programma?

Broeder Smith: Het is te hopen dat hij het gehele OOV-programma heeft doorgelopen, dus zijn loopbaan als Padvinder (Voorloper) is begonnen als twaalfjarige, zijn „Dienst aan God“ onderscheiding heeft verworven, het E-Mannenprogramma heeft afgewerkt, waarna hij is overgegaan tot het programma van de M-mannen en een Meester-M-man is geworden. Dan zal

hij ongeveer 30 jaar oud zijn en goed verankerd in het Evangelie. Ons programma is er op ingesteld dat de jongelui via deelname erbij-betrokken zijn en goede kameraadschap zover worden gevormd dat ze op eigen benen kunnen staan als man van karakter en intelligentie voor God en de mensen.

Zuster Jacobsen: We proberen ook zowel de jongens als de meisjes te inspireren naar een tempelhuwelijk te streven.

Vraag: Hoe wijdvertakt is het OOV-programma?

Broeder Smith: Overal ter wereld waar u de Kerk aantreft vindt u ook de OOV.

Vraag: Bestaat er verschil tussen de OOV-programma's in de verschillende beschavingen van de wereld?

Zuster Jacobsen: Bijna alle Heiligen gebruiken het gehele OOV-programma zonder veel aanpassing. Ik heb OOV's gezien in Iran, Japan en in Europese landen en het is verbazingwekkend hoe westers de meeste willen zijn. Zo hebben wij bijvoorbeeld voorgesteld dat andere culturen hun eigen dansen of toneelstukken opnemen in de activiteitenprogramma's, maar doorgaans geven ze er de voorkeur aan, dezelfde dansen en toneelstukken uit te voeren als de Heiligen in de Verenigde Staten. De Heiligen in Zweden, Noorwegen, Denemarken, Zwitserland en Beieren voeren evenwel vaak liever hun eigen volksdans uit.

Vraag: In de Verenigde Staten is het OOV basketballprogramma vermaard, maar spelen nu alle OOV's basketball, de wereldwijde culturele verschillen in de Kerk in aanmerking genomen?

Broeder Smith: Nee, in de sport moedigen wij inschikkelijkheid en aanpassing juist aan. Zo spelen bijvoorbeeld onze Heiligen in Engeland graag voetbal en volleybal, dit laatste vaak met teams die zowel uit jongens als meisjes bestaan. In Australië wordt veel getennist — ook tafeltennis. In vele delen van Europa houden ze van voetballen en zwemmen en vooral hebben ze plezier in wandelen en trekken ze graag de vrije natuur in. Zo heb ik bijvoorbeeld mannen en vrou-

wen met elkaar zien wedijveren in een veldloop van 100 yard. Ik heb Engelse meisjes de 100-yard-loop in een hevige regenbui zien lopen, maar dat alles hoorde bij de pret.

Vraag: *Hoe kunt u een programma van persoonlijke normen opstellen voor een over de gehele wereld verspreide Kerk, waarin zoveel cultuurverschillen en zoveel onderscheid in maatschappelijke zeden voorkomen?*

Zuster Jacobsen: Als iemand lid van de Kerk wordt, dan stemt hij er in toe, ongeacht de in zijn land heersende gewoonten, tradities of gebruiken dat hij de beginselen van het Evangelie van Jezus Christus aanvaardt en zal naleven. Dit geldt vooral voor persoonlijke normen. Zo is bijvoorbeeld de norm van zedigheid in kleding over de gehele wereld dezelfde, voor zover als het Heiligen der Laatste Dagen betreft. Ook de zedelijke gedragsnormen zijn overal eender. Het is aangrijpend te bedenken, dat wij een wereldwijde jeugdgemeenschap hebben waarvan de leden er hoogstaande voorschriften voor persoonlijke integriteit op na houden en die ook opvolgen.

Vraag: *Men hoort in de Kerk steeds meer over jeugdconferenties. Wat houdt dit programma in?*

Broeder Smith: In de meeste zendingen en in vele ringen worden jaarlijks jeugdconferenties gehouden. Dit is een betrekkelijk nieuw programma voor de ringen, maar deze conferenties komen steeds meer in zwang. Dergelijke jeugdconferenties kunnen of door één enkele ring worden gehouden, of door een aantal ringen bij elkaar. De meeste van deze conferenties duren twee of drie dagen en ze worden gewoonlijk besloten met een getuigenisvergadering. Doorgaans beginnen ze op een vrijdag met inschrijving en activiteiten. Gedurende de zaterdag wordt er dan gedanst, er wordt aan muziek, toneel en sport gedaan, alsmede andere activiteiten. 's-Zaterdagavond wordt er dan een feestavond of een bal gegeven, waarbij jeudig talent optreedt. 's-Zondags bereikt de conferentie haar hoogtepunt met een priesterschapsvergadering voor de jongens, terwijl de meisjes een afzonderlijke vergadering

houden. Dit is zo de gebruikelijke gang van zaken. Wij hebben een boekje, getiteld „Laten wij een jeugdconferentie houden“, waarin staat aangegeven hoe alles het best kan worden aangepakt. Plaatselijke OOV-ers werken samen met hun priesterschapsleiders en bepalen welk programma er in hun eigen gebied nodig zal zijn.

Vraag: *Hoe komt u aan lessen en activiteiten voor de OOV?*

Broeder Smith: De leden van onze algemene besturen worden in de Kerk zorgvuldig uitgekozen om hun talenten, hun geestelijke instelling en hun beschikbaarheid voor het werk. Van deze bestuursleden wordt verwacht, dat zij de Heiligen zullen bezoeken en de OOV-, Zondagsschool- en Priesterschapsvergaderingen zullen bijwonen om de polsslagen van de Kerk te kunnen voelen. Wij verwachten van hen dat zij niet alleen aan het kerkelijk werk zullen deelnemen, maar zich eveneens zullen bezighouden met burgerlijke zaken, zodat het evenwichtige, goedafgeronde persoonlijkheden zijn die weten wat er in de wereld te koop is en waarop wij de jeugd moeten voorbereiden. Het bestuur is verdeeld in commissies voor de diverse leeftijdsgroepen en de verschillende activiteiten en de leden van die commissie hebben tot taak programma's op te stellen, die aantrekkingskracht zullen uitoefenen op de bepaalde leeftijdsgroepen in de Kerk.

Vraag: *Hoeveel tijd hebben deze commissies tot hun beschikking om een programma of lesboek voor een heel jaar samen te stellen?*

Broeder Smith: Sommige programma's zijn reeds tot 1970 ontworpen, maar in de regel werken wij aan het opstellen van programma's, die pas over twee jaar zullen worden gebruikt.

Zuster Jacobsen: Veel leden van het algemeen bestuur hebben zelf kinderen in de OOV-leeftijd en doen tevens als ouders praktische ervaring op, zodat zij kunnen weten wat deze jongelui eigenlijk willen en wat zij precies nodig hebben.

Vraag: *Hoe wordt het jaarlijks OOV-thema gekozen?*

Broeder Smith: Er wordt aan de bestuursleden gevraagd of zij voorstellen

hiervoor willen indienen en daarna trachten wij daaruit een thema te kiezen dat in overeenstemming is met het correlatieprogramma van de Kerk.

Zuster Jacobsen: Laat mij hieraan toevoegen dat er heel wat wordt gebeden alvorens de meeste geschikte leuze wordt uitgekozen, die dan ook altijd zeer toepasselijk is met het oog op de tijd waarin wij leven.

Vraag: *De leden van de Kerk krijgen wel eens het een en ander te horen van andere geloofsrichtingen en groeperingen over hun interesse voor ons OOV-programma. In hoeverre is dat waar?*

Broeder Smith: Laat ons dans als voorbeeld eens nemen ons basketballprogramma voor de jongens hier in Utah. Nadat de Kerk hiermee begonnen is, hebben enkele van onze naaste burenen in andere kerken een aanvang gemaakt met het lanceren van soortgelijke sportprogramma's. Om nog een voorbeeld te noemen: Het verkennersprogramma van de „Boy Scouts of America“ werd jaren geleden overgenomen van het Padvindersprogramma van onze Kerk dat wij toen het Voorlopersprogramma noemden.

Zuster Jacobsen: Wij hebben ook aanvragen gekregen voor het behalen van certificaten van het meisjeskampprogramma en er is ook gevraagd naar lessen uit ons handboek voor jonggehuwden en naar ons muziekprogramma. De leden van het bestuur van de Jongevrouwen OOV

behoren tot de Nationale Vrouwenraad (van Amerika) en nog onlangs hebben wij vergaderd in een landelijk congres met leidende figuren uit de onderwijswereld, van burgerlijke instanties en uit godsdienstige kringen. Interessant genoeg werd aan het slot van deze driedaagse conferentie vastgesteld dat de nuttigste wenk die uit de deelnemers was voortgekomen, bestond uit het gezinsavondprogramma van onze Kerk, dat door ons als OOV-leiders voor het voetlicht was gebracht als onderdeel van onze levenswijze. Toen ik verleden jaar in Iran de conferentie bijwoonde van de Internationale Vrouwenraad, werden ook daar veel vragen gesteld betreffende onze jeugdconferenties.

Vragg: Welke toekomst heeft de OOV?

Zuster Jacobsen: Die is schitterender dan ooit! Wij hopen meer verantwoordelijkheid aan de jeugd zelf te kunnen overdragen. In het verleden hebben we de samenstelling der programma's wel eens wat al te veel voor rekening van de leiders laten komen en hebben wij de jongelui niet voldoende medezeggenschap gegeven. Jongeren zijn echter heel goed in staat om met enige hulp en toezicht van volwassenen een programma uit te voeren dat in hun behoeften voorziet. We hadden voorheen ook de neiging om meer op de groep als geheel georiënteerd te zijn en nu zien wij in dat het noodzakelijk is ons op de enkeling te gaan concentreren. Wij trachten het zowel voor de begaafde als voor de onbegaafde jeugd mogelijk te maken, door middel van het OOV programma aanmoediging te ontvangen en zich verder te ontwikkelen. In het komende jaar krijgen we een tentoonstelling van culturele kunst, waarin alle jonge mensen hun talenten en liefhebberijen kunnen exposeren of het nu het verzamelen van postzegels of insecten betreft of beeldhouwen, schilderen, pottenbakken of handwerken.

Broeder Smith: Ik weet dat er vandaag aan de dag in de wereld een grotere behoefte aan onze OOV bestaat dan ooit tevoren en ik ben er wel zeker van dat het OOV-programma nog zal worden verrijkt en zich krachtiger dan ook zal kunnen ontplooiën.

Want ook indien de bazuin een onzeker geluid geeft, wie zal zich tot den krijg bereiden?

I Korinthe 14:8

Het zekere geluid van de bazuin

DOOR
SPENCER W. KIMBALL,
lid van de Raad der Twaalven.

Gisteren, toen mijn straalvliegtuig door de lucht zweefde en hoogte won, kwam de stem van de stewardess duidelijk door de luidspreker: „We bereiken nu een stormgebied. Controleert u of uw veiligheidsriemen goed vast zitten“.

Als een leider van de Kerk en in een zekere mate verantwoordelijk voor de jeugd en hun welzijn, verhef ik mijn stem en zeg tot de jeugd: „Je bevindt je in gevaarlijk gebied en in een moeilijke periode. Maak je riemen vast; zet je schrap en je kunt de woelingen overleven“.

Paulus heeft tot de Korinthiërs gezegd: Want ook indien de bazuin een onzeker geluid geeft, wie zal zich tot den krijg bereiden? (I Korinthe 14:8).

Kan ik, met dit als inleiding, eerst over woorden spreken en ze dan in verband brengen met mijn onderwerp?

Twee woorden met een grote betekenis

Woorden zijn middelen tot communicatie en gebrekkige signalen zullen verkeerde indrukken geven. Woorden liggen ten grondslag aan ons hele leven en zijn de gereedschappen van onze zaken, de uitingen van onze gemoedsaandoeningen en ze geven verslag van onze vorderingen.

Overeenkomstig de beloften van het moment moeten woorden zacht en vriendelijk zijn of nadrukkelijk en stoutmoedig. Zo moeten we ook in het maatschappelijke leven en zeker bij ons zedelijk gedrag onze woorden zorgvuldig kiezen om onze gedachten nauwkeurig tot uitdrukking te brengen.

Twee woorden waarbij ik stil wil blijven staan zijn „liefde“ en „begeerte“.

„Ja, we zijn er voor bezweken“

Laat ik beginnen met een verhaal. Aan de andere kant van de schrijftafel had ik tegenover mij een aardige jongeman van negentien en een mooi, verlegen maar charmant meisje van achttien jaar.

Ze bekenden dat ze de zedelijke code hadden gebroken en dus tegen enige maatschappelijke normen in hadden gehandeld, maar zij haalden tijdschriften en kranten aan en sprekers die sex vóór het huwelijk goedkeurden en er de nadruk op legden dat sex een vervulling is van het menselijk bestaan.

Had men immers in hun wereldje niet vastgesteld dat sex vóór het huwelijk beslist niet verkeerd behoefde te zijn?

De jongen zei: „Ja, tenslotte zijn we toch voor elkaar gezwicht, maar we denken dat het niet verkeerd is, omdat we van elkaar houden.“

Hier was nu een van die misbruikte woorden.

De Verlosser heeft gezegd dat als het mogelijk was, de meest uitverkorene nog door Lucifer misleid zou kunnen worden. Hij gebruikt zijn logica om in verwarring te brengen, overredingskracht om te vernietigen. Hij nuanceert de betekenis van woorden in een bepaalde richting, opent deuren centimeter voor centimeter en hij leidt je van het zuiverste wit door al de schaduwen van het grijs naar het diepste zwart.

Dit jonge stel keek nogal ontdaan op toen ik met klem betoogde: „Nee, mijn lieve jonge vrienden, het was geen liefde die jullie voor elkaar koesterden. Veeleer hebben jullie je door begeerte laten leiden.“

Hier was nog een ander van die misbruikte woorden. Liefde en begeerte.

Vandaag wil ik bepaalde woorden en handelingen definiëren ten behoeve van de jonge mensen om ze sterk te maken tegen dwaling, angst, pijn en verdriet.

De jongen en het meisje zaten stil en met eerbied te luisteren. We spraken over woorden – korte woorden, zoals verlies en winst, vallen en opstaan, open en dicht – en weer liefde en begeerte. Dat mooie en heilige woord liefde hadden ze bezoedeld totdat het gedegenereerd was tot een bedgenoot met begeerte, zijn antithese. Als we teruggaan tot Jesaja zien we dat daar als misleiders en overreders worden veroordeeld:

Wee, dengenen, die het kwade goed heten en het goede kwaad; die duisternis tot licht stellen en het licht tot duisternis; die het bittere tot zoet stellen en het zoet tot bitterheid! Wee dengenen die in hun ogen wijs en bij zichzelf verstandig zijn! (Jesaja 5:20–21).

Als de geschriften zo duidelijk zijn hoe kan iemand dan immoraliteiten rechtvaardigen en ze liefde noemen? Is zwart wit? Is kwaad goed? Is reinheid bezoedeling?

Is kwaad goed?

Ik keek de jongen in de ogen en zei: „Nee, mijn jongen, het was geen liefde waar je blijk van gaf toen je haar deugd nam.“

En tegen haar zei ik: „Er was geen echte liefde in je hart, toen je hem van zijn kuisheid beroofde. Het was begeerte die jullie tot elkaar bracht.“

Iemand die werkelijk van een ander houdt zal liever voor hem sterven dan dat hij hem onrecht aandoet. Als iemand die niet getrouwd is zwicht voor de begeerte die aanzet tot intimiteiten en tot het toegeven, dan laten ze het lichaam overheersen en

hebben ze de geest in boeien geslagen. Het is ondenkbaar dat iemand dat Liefde zou noemen.

Het is begrijpelijk dat de Kerk zeer veel waarde hecht aan een hoog zedelijk peil en wij verklaren nadrukkelijk en onveranderlijk dat zedelijkheid geen versleten kledingstuk is, rafelig, ouderwets en met kale plekken.

Oude waarden worden niet door de Kerk hoog gehouden omdat ze oud zijn, maar veeleer omdat ze door de eeuwen heen hebben bewezen juist te zijn.

Wat voor wereld?

„Wat voor een wereld zouden we hebben“, zo vroeg ik deze jonge mensen, „als deze ketterij van seksuele losbandigheid en toegestane vrije liefde, vóór het huwelijk bedreven, een normale zaak werden?“

De wereld die reeds ziek is, zou aan haar einde komen. We spreken net zo min over een wereld zonder sex als we spreken over een wereld met uitsluitend sex, want een beschaving zonder sexualiteit zou binnen één generatie uitsterven. Het zuivere seksuele leven is toegestaan binnen de grenzen van het huwelijk. Voor alle dingen van waarde is er een daarvoor bestemde, geschikte tijd.

Maar seksueel verkeer buiten het wettige huwelijk maakt de individu tot een ding dat wordt gebruikt, een ding dat geëxploiteerd wordt en maakt hem of haar tot een ruilobject, tot iets dat geëxploiteerd kan worden, tot iets dat te koop is en weggegooid kan worden.

En als we eens voor de grote Rechter komen te staan, voor Zijn rechtbank, zullen we dan voor Hem staan als een ding of als een persoon, als een verdorven lichaam van vlees en bloed met vleselijke handelingen, of zullen we rechtop, fier en waardig voor Hem staan, als een zoon of een dochter van God?

Het huwelijk is voor eeuwig

Het getuigt van lafheid en trouweloosheid als we niet bereid zijn om verantwoordelijkheid te accepteren. Huwelijk is voor tijd en eeuwigheid. Ontucht en alle andere dwalingen zijn voor het nu, voor vandaag, voor het uur. Huwelijken schenken het leven. Ontucht leidt tot de dood.

De eerwaarde Lawrence Lowell Gruman zegt: Het is wel een vreemde moraal die sexualiteit kleineert en menselijke wezens laat krimpen tot plezierzoekende dwergen, want als sex goed is, zoals eten en slapen goed is, dan heeft ook zij bepaalde grenzen en een eigen plaats en die plaats is binnen het huwelijk.

De seksuele ontmoeting moet een volledige en vrije bevestiging zijn van de ander . . . een volledige overgave en binding, die gericht is op een duurzame band . . . Als u met geheel uw hart van een ander houdt, onzelfzuchtig, hebt dan eerbied voor het seksuele leven van die ander door het met het huwelijk te omgeven. Als we gebruiken en gebruikt worden, dan falen we als menselijke wezens en als kinderen van God.

Wat is liefde?

Veel mensen denken aan liefde als aan iets dat alleen maar een lichamelijke aantrekkelijkheid bezit en ze hebben het terloops over „liefde op het eerste gezicht“. Het is mogelijk dat men zich dadelijk tot een ander voelt aangetrokken, maar liefde is veel meer dan alleen maar fysieke aantrekkelijkheid. Zij gaat diep, is allesomvattend en veelzijdig. Fysieke aantrekkingskracht is slechts één van de vele elementen; maar er moet geloof en vertrouwen zijn, begrip en vriendschap. Er moeten gemeenschappelijke idealen en maatstaven zijn. Er moet een grote toewijding en kameraadschap zijn.

Liefde is reinheid en voortuigang, opoffering en onzelfzuchtigheid. Zulk een liefde wordt nooit moe, zal nooit tanen, maar blijft levend in ziekte en verdriet, armoede en beproeving, bij slagen en teleurstelling, voor tijd en eeuwigheid.

Vele jaren lang zag ik een sterke man zijn zwakke, uitgeteerde en misvormde vrouw naar vergaderingen dragen en naar elke plaats waar ze maar heen wilde. Er kon geen sprake zijn van seksueel verkeer. Hier toonde zich een toegenegenheid die volkomen onzelfzuchtig was. Dit is volgens mij oprechte liefde. Ik heb een lieve vrouw gezien die vele jaren lang haar man verzorgde, terwijl zijn toestand verslechterde door een vreselijke ziekte. Alles wat hij kon doen was met zijn ogen danken voor haar zorgen. Ik geloof dat dit liefde is.

Als iemand meent dat vrije omgang een uiting van liefde is, moet hij zich afvragen: „Als dit mooie lichaam dat ik misbruikt heb plotseling misvormd raakte of verlamd, zou mijn reactie dan dezelfde zijn? Als mijn lieveling ineens seniel zou worden of de eerste symptomen zou vertonen van die kwaal, wat zou dan mijn houding zijn?“ Aan de hand van deze vragen kan iemand zich testen of hij werkelijk van iemand hield of dat hij alleen maar door lichamelijke aantrekkingskracht aangemoedigd werd tot niet betamelijk lichamen contact. De jonge man die zijn geliefde in bescherming neemt tegen elk gebruik of misbruik, tegen belediging en schandelijke be-

handeling, van hemzelf of van anderen, brengt zeer zeker waarachtige liefde tot uitdrukking.

„U behoort te trouwen“

Het jonge stel zat nog steeds voor mij. Zij dachten aan een mogelijk toekomstig huwelijk, kennelijk in de verwachting dat dit uitdruk op mij zou maken en zu waren nogal verrast toen ik met klem zei: „U behoort te trouwen en wel onmiddellijk.“ En ik citeerde deze tekst:

Wanneer nu iemand een maagd verlokt, die niet ondertrouwd is, en hij ligt bij haar, die zal haar zonder uitstel een bruidschat geven, dat zij hem ter trouwe zij. (Exodus 22 : 16)

Ze schrokken bij de gedachte aan een onmiddellijk huwelijk en maakten tegenwerpingen: „Waarom, we kunnen nog niet trouwen, we zijn nog niet klaar voor een huwelijk. We hebben onze studie nog niet voltooid. We hebben nog geen betrekking, we zijn nog niet klaar om een gezin te stichten.“

En toen vroeg ik zo vriendelijk mogelijk: „Waarom hebben jullie je dan in die situatie gestort? Waarom hebben jullie die handeling gedaan die jullie tot vader en moeder zal maken? Deze onverantwoordelijke daad toont duidelijk jullie onvolwassenheid aan.“

„Om met zichzelf te kunnen leven moeten mensen die in overtreding zijn uit twee alternatieven de ene of de andere weg kiezen. De ene is het geweten het zwijgen op te leggen en er voor te zorgen dat het gevoel voor juiste verhoudingen afgestompt raakt, zodat het zondigen wordt voortgezet. De andere weg

is zich door wroeging te laten leiden tot schuld-besef, berouw en vergiffenis.“

De weg van de zondaar is met doornen bezaaid

Er is voor niemand vergiffenis voor wat voor overtreding maar ook, tenzij hij berouw heeft en niemand kan berouw tonen voordat hij zijn ziel heeft blootgelegd en zijn fouten en zwakheden zonder excuses of goedpraterij heeft toegegeven.

De weg van de zondaar is hard, moeilijk, lang en doornig. Maar de Here heeft ons beloofd dat er, met uitzondering van de door Hem genoemde zonden die niet kwijtgescholden kunnen worden, voor al die andere zonden en dwalingen vergiffenis moge-

lijk is. Maar soms duurt het langer de steile helling weer op te klimmen dan er af te glijden. En het is vaak nog veel moeilijker.

De tonen van de bazuin

„Want ook indien de bazuin een onzeker geluid geeft, wie zal zich tot den krijg bereiden? – I Korinthe 14 : 8.

Ik geloof dat de jeugd van Zion de zuivere onmiskenbare tonen van de bazuin wil horen en ik spreek de hoop uit dat ik de melodie zuiver en zonder fouten kan spelen, zodat geen enkel oprecht persoon ooit in verwarring zal worden gebracht.

Gezegend is hij die de verleiding weerstaat: want als hij de beproeving doorstaat zal hij de kroon van het leven ontvangen die door de Here is beloofd aan hen die Hem beminnen.

Lid zijn van het huisgezin des Heren

Eén van de meest uitdrukkingvolle liederen uit het zangboek van de Heiligen der Laatste Dagen is „O, mijn Vader”. In deze lofzang van geloof zijn door Eliza R. Snow o.a. deze versregels neergeschreven:

'k Had geleerd te zeggen: „Vader”,
door Uw Geest, Die werkt alom,
maar voordat der kennis sleutel
werd hersteld, wist 'k niet waarom.
Zijn daarboven enkel vaders?
Neen, dit schokt de rede zwaar,
want de rede en d'eeuw'ge waar-
heid zeggen:
„'k Heb een moeder daar.”

Van vóór de grondlegging dezer wereld af werd de kennis van het gezinsleven ons geschonken door onze hemelse Vader en Moeder. Daar werd ons de heiligheid van het gezinsleven bijgebracht.

Uit de openbaringen des Heren weten wij dat eenmaal de tijd voor ons was gekomen om de tegenwoor-

digheid van onze hemelse Ouders te verlaten en tijdelijk verblijf te gaan houden in wat wij thans kennen als de sterfelijkheid. Het lijdt geen twi- fel dat onze liefhebbende Ouders ons daar hebben onderricht over de be- proevingen en bekommernissen die in deze staat ons deel zouden zijn en ons gewaarschuwd hebben dat wij niet moesten afdwalen van de paden van waarheid en gerechtigheid. Hoe- wel wij in de wegen der waarheid waren onderwezen en onderricht, werd ons toch het recht gegeven om te kiezen. De Here zeide tot Henoeh:

„Zie dezen, uw broederen; zij zijn het werk van Mijn eigen handen, en hun kennis gaf Ik hun ten dage, dat Ik hen schiep; en in de Hof van Eden gaf Ik de mens zijn vrije wil.” (Mozes 7:32)

Uit de voorlichting die God onze Vader ons naar Zijn goeddunken van tijd tot tijd bij stukjes en beetjes heeft willen openbaren, kunnen wij

leren dat wij tot een goddelijk huis- gezin behoren en dat sommigen van ons werden gekozen om in verschil- lende tijdvakken van de geschiedenis der wereld naar de aarde te komen, opdat wij deze zouden mogen bevol- ken met die geesten, die waren aan- gewezen om als onze nakomeling- schap voort te komen. Daarvandaan lezen wij ook dat Adam, Seth, Noach, Abraham, Izaäk, Jakob, Jozef, Mozes en een menigte anderen nog vóór hun geboorte in de sterfelijkheid werden gekozen, opdat zij een edel nageslacht zouden mogen verwekken. Van Abra- ham, onze vader naar het vlees, heeft God gezegd: „Want ik heb hem gekend, opdat hij zijn kinderen en zijn huis na hem zouden bevelen, en zij den weg des Heeren houden, om te doen gerechtigheid en gerichte; op- dat de Heere over Abraham brenge, hetgeen Hij over hem gesproken heeft.” (Genesis 18:19) Ofschoon God dus vertrouwen in Abraham stel- de, heeft Hij hem later bijna tot bre- kens toe beproefd om zich er van te overtuigen dat hij gehoorzaam zou zijn en ook zijn zoon Izaäk gehoor- zaamheid zou leren. Mozes wenste dat de kinderen Israëls deze waar- heden eveneens indachtig zouden zijn en hij leerde hen: „Alleenlijk wacht u, en bewaart uw ziel wel dat gij niet vergeet de dingen, die uw ogen gezien hebben; en dat zij niet van uw hart wijken, al de dagen uws levens; en gij zult ze aan uw kinderen en uw kindskinderen bekend maken.” (Deuteronomium 4:9)

Als wij zo de woorden des Heren overpeinzen en ons eigen sterfelijke leven aan een zorgvuldig onderzoek

onderwerpen, moeten wij wel tot de slotsom komen dat er een God in de hemel is Die ons het voorrecht heeft gegeven om in de sterfelijkheid te ver-toeven en dat dit voorrecht een zware verantwoordelijkheid met zich mee-brengt tegenover God en ons gezin. Paulus heeft deze verantwoordelijk-heid tot uitdrukking gebracht in de volgende woorden: „Voorts, wij heb-ben de vaders onzes vleeses wel tot kastijders gehad, en wij ontzagen hen; zullen wij dan niet veel meer den Vader des geesten onderworpen zijn, en leven?“ (Hebreëen 17:9)

Het is dus nu de tijd om de vaders van ons vlees dat ontzag toe te dra-gen, waarvan Paulus sprak. Hoe kun-nen wij onze vaders nu dit ontzag of deze eerbied toedragen? Eerbied be-tekent iemand eren, iemand achting verschuldigd zijn; iemand ontzien is dus iemand respecteren.

Aangaande dit zo belangrijke werk en deze heerlijkheid des Heren heeft President Wilford Woodruff, de vierde profeet, ziener en openbaarder in deze bedeling, eens gezegd: „Ja, de Here heeft heilanden op de berg Zion doen opstaan en het koninkrijk is des Heren. Het is Zijn werk en wij als Heiligen der Laatste Dagen hebben de grote macht om deze tempels binnen te gaan en onze doden te verlossen en voor hen verordeningen te verrichten, waarvan zij bij hun leven, in hun eigen tijd en generatie, nimmer iets hebben gehoord. Wat zal nu de toestand zijn van deze heilanden op de berg Zion? Deze heiligen des Heren zullen tot in alle eeuwigheid in het bezit blijven van de sleutelen der zaligheid voor het huis hunner vaders. Er zal nooit een

tijd komen dat die macht hun ontno-men zal worden. Deze dingen behoren wij te beseffen en wij behoren de zegeningen te waarderen die God in onze handen heeft gelegd“. (Algemene Conferentie van oktober 1891)

In deze prachtige toespraak met betrekking tot de verantwoordelijk-heid die wij dragen tegenover God en onze vaders naar het vlees, vervolgde President Woodruff aldus: „Hoe meer licht, hoe meer openbaringen wij van God hebben ontvangen, des te meer zullen wij deze voorrechten naar waar-de moeten schatten. Het is een grote zegening dat wij in deze laatste bedel-ing en in de volheid der tijden in het vlees zijn en wanneer wij ons hart kunnen openen om deze zegeningen te verstaan, zullen wij allen naar ver-mogen meerwerken om deze plicht jegens onze doden te vervullen. Ik zou niet graag de geesterwereld willen binnengaan en mijn voorvaders daar ontmoeten als ze tot mij zouden kun-nen zeggen; ‚Gij draagt de sleutelen van mijn verlossing en zaligmaking en gij hebt nagelaten dit werk te doen en nu ben ik niet verlost‘“. (Algemene Conferentie van oktober 1891)

God behoren wij dus toe en ook onze vaders naar het vlees. Wij zijn verplicht tot gehoorzaamheid tegen-over onze hemelse Vader en tot het onderhouden van Zijn geboden, maar wij hebben ook een verplichting te-genover onze vleselijke vaders, die ons dit sterfelijke leven hebben ge-schonken. Dit is een plicht en een verantwoordelijkheid tegenover onze familieleden. De liefde en toewijding die wij koesteren voor onze aardse vader moeten wij zover uitstrekken

dat wij hun dezelfde kans geven die zij ons ook hebben gegeven. Wij moe-ten er voor zorgdragen dat zij in de gelegenheid worden gesteld om de beginselen van het Evangelie na te komen die tot leven en zaligheid lei-den. De grote hersteller van godde-lijke waarheid in deze laatste dagen, Joseph Smith, besloot zijn voorschrif-ten aan de heiligen met de volgende vermaning: „Ziet, de grote dag des Heren is nabij; en wie kan de dag Zijner komst doorstaan, en wie kan standhouden, wanneer Hij verschijnt? Want Hij is gelijk het vuur des smel-ters, en de zeep des vollers; en Hij zal zitten als een smelter en louteraar van zilver, en Hij zal de zonen van Levi reinigen en louteren als goud en als zilver, opdat zij de Here een offe-rande in gerechtigheid mogen bren-gen. Laten wij daarom als een kerk en als een volk, en als Heiligen der Laatste Dagen, de Here een offerande in gerechtigheid brengen; en laten wij in Zijn heilige tempel, wanneer deze voltooid is, een boek opdragen dat de geslachtslijsten van onze doden be-vat, en dat alleszins aannemelijk dient te zijn“. (Leer en Verbonden 128:24)

Ook wij getuigen dat wij de kinde-ren van God zijn en wij leggen even-eens plechtig getuigenis af de ver-plichting die op ons rust om onze „vaders naar het vlees“ zo lief te heb-ben dat wij hen willen helpen bij het verwerven van de zegeningen van eeuwigdurend gezinsleven, waarbij wij allen in het celestiale koninkrijk herenigd zullen worden. Zo worden wij kinderen Gods en worden wij opnieuw leden van zijn eeuwig godde-lijk huisgezin.

vervolg van blz 261

ren", merkte ik op. „Hoe kunt u drieën ooit naar de Kerk gaan zonder auto?"

„We hebben onze kapel hier in huis. Wilt u het zien?"

Zuster Snaidero opende een deur en we gingen de kleinste kapel die we ooit gezien hadden binnen. Terwijl ik rondkeek, zag ik vier kleine tenen stoelen met koraalrode kussens en een kale houten vloer. Aan een kant van de kamer stond een met een kleed gedekte tafel met daaroverheen een kleiner kanten kleed, een vaas gevuld met welriekende rozen en een kleine blauwe preekstoel. Maar wat mij het meest intrigeerde was het ongebruikelijke assortiment van dingen die aan de witte kalkmuren hingen. Naast een kapstok, een klein schoolbord en een affiche met in het Frans zeven sleutelen tot eeuwige zaligheid, was er een plaat van de Salt Lake Tempel, nog een van een huis in de Alpen en een van Joseph Smith, Oliver Cowdery en Johannes de Doper met een tekst uit Johannes 11:40 eronder. „Jesus zeide tot haar: Heb Ik u niet gezegd, dat, zo gij gelooft, gij de heerlijkheid Gods zien zult?"

Een andere plaat, waarop een zeilboot op een meer, met als opschrift een tekst uit Mattheus 28:20: „En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld. Amen."

„Hoelang gebruikt u deze kapel al?" vroeg ik zuster Snaidero.

„Al dertien jaar nu. Vroeger was het mijn keuken", vertelde ze me.

„Ik merkte dat het vijf à zes kilometer van broeder Pittina's huis naar hier is. Hij probeert toch niet om hierheen te komen als het weer slecht is?"

„Broeder Pittina is 73 jaar nu, maar zijn geloof is zo groot dat hij iedere zondagmorgen hier heen komt fietsen, ook als he regent of sneeuwt. De opkomst is bijna honderd procent, want in acht jaar is hij maar eenmaal niet geweest!"

„Wat een prachtig record. Maar hij gaat toch niet twee keer heen en weer iedere zondag. Of heeft u maar één bijeenkomst?"

„Nee, broeder Pittina komt zondag's in de ochtend en blijft de hele dag bij ons. We hebben een vergadering wanneer hij aankomt, waarin wij van het Avondmaal nemen en in de

middag een korte vergadering, maar dan zonder Avondmaal."

„Vertel me wat u nog meer doet tijdens uw vergaderingen."

„Na het openingslied en gebed lezen we om de beurt uit het Boek van Mormon en de Bijbel en bespreken wat we gelezen hebben. Daarna sluiten we met een lied en een gebed."

Eenzelfde gedachte kwam tegelijkertijd bij mij en mijn echtgenoot op en terwijl hij naar de auto liep om de bandrecorder te halen, vroeg ik zuster Snaidero of zij en haar echtgenoot en broeder Pittina een van hun liederen voor ons wildenzingen.

★

Grote sneeuwvlokken vielen zachtjes naar beneden uit een donkere hemel toen we ons naar de auto begaven en een plaatsje zochten voor de lange reis naar huis.

Niemand van ons sprak of wilde spreken; terwijl we voortsnelde, kilometer na kilometer was ieder bezig met zijn eigen gedachten. Overheersend inde mijne was de belofte van de Heer dat waar twee of drie in Zijn naam vergaderd waren Hij zeker ook aanwezig zou zijn. Nogmaals hadden we het bewijs gezien van de waarheid van deze speciale tekst, want niemand zou deze drie dappere Heiligen kunnen ontmoeten zonder te weten dat zij en hun kleine kapel overvloedig gezegend waren met Zijn Geest.

Gedurende onze reis gingen we door drie verschillende landen achter het Ijzeren Gordijn. In een geval waren we zo fortuinlijk om met verscheidene leden van de Kerk kennis te maken. Hoewel de mis nog steeds wordt opgedragen in de communistische landen voor de weinigen die de Rooms Katholieke kerk bezoeken, is het absoluut verboden om deel te nemen aan een geloof dat hersteld is door openbaring aan Profeten in het kapitalistische Amerika. Als gevolg daarvan houden deze toegewijde leden van de Kerk zich precies aan de leerstellingen zonder dat ze in staat zijn om elkander openlijk of in het geheim te ontmoeten. Ik wilde zo graag iets voor deze moedige Heiligen doen, maar wat? Mijn aanbod om kerkliteratuur naar hen toe te sturen was waardeloos; want vertelden ze me, al zulk

Roma, de tolk —

De Snaidero's, Broeder Pittina, Roma

Broeder Pittina, de Snaidero's in de huiskapel.

een lektuur wordt afgenomen; dozen met kleding of voedsel zou de Heiligen meer kosten aan belasting dan dat ze zouden kunnen betalen. Als ik het raampje van de auto naar beneden draaide om ze een laatste vaarwel toe te wuiven, fluisterden ze „Bidt voor ons".

Ja, dat kan en wil ik doen, zo ook anderen en we zullen hopen dat op een dag al deze vervolgte leden van de Kerk vrij zullen zijn om God te dienen zoals zij dat willen. Intussen bestaat er geen twijfel dat de Geest van onze hemelse Vader inderdaad met deze standvastige Heiligen is, want zij hebben Zijn belofte hen te steunen en altijd met hen te zijn.

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING

EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Brussel

van den Troost, Catherine, 27 mei 1967

Eindhoven

Antonissen, Wilhelmina Antonia Adriana, 26 mei 1967

Kahle, Mauke, 26 mei 1967

Enschede

Cornelissen, Rosa Johanna, 12 mei 1967

Douwes, Anna Margaretha, 19 mei 1967

Groningen

Goedhart, Lammert, 27 mei 1967

Gout, Olivia Margaretha, 8 mei 1967

Harlingen

Alkema, Jan, 12 mei 1967

Heerlen

Curfs, Wilhelmina Maria Hubertina, 27 mei 1967

Tjon-a-Loi-Herfst, Johanna Francoise, 27 mei 1967

Utrecht

van den Bijlaard, Johanna Hendrika, 12 mei 1967

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Amsterdam

de Boer, Anna Maria Sophia, 26 mei 1967

Clark, Hugh Cleveland, 18 mei 1967

Lim Lian Hoey, Betty, 26 mei 1967

Scholte, Steven, Jr., 12 mei 1967

Dordrecht

Lambertus, Geertruida, 10 mei 1967

Lambertus, Clara Jean, 10 mei 1967

Den Haag

Cleintuar, Frank Alexander, 18 mei 1967

de Groot, Louise Josephina Maria, 18 mei 1967

Kuiper, Paulina Maria, 18 mei 1967

Kuiper, Johannes Guto, 18 mei 1967

van Leeuwen, Recardo Otto Antonio, 18 mei 1967

Rotterdam Noord

Baas, Jacobus Johannes Cornelis, 24 mei 1967

Koorevaar, Ronaldus, 24 mei 1967

Lingen, Alida Wilhelmina, 24 mei 1967

Lingen, Catharina Vermaas, 24 mei 1967

Lingen, Jan Alex Wilhelm, 24 mei 1967

VERHOGING IN HET PRIESTERSCHAP

Amersfoort

Arler, Cornelis, tot leraar, 4 juni 1967

Antwerpen

Decoo, Wilfried Leo Jozef, tot priester, 4 juni 1967

Wins, Leo, tot leraar, 4 juni 1967

Wins, Guy Roger, tot diaken, 4 juni 1967

Arnhem

Looy, Isaak Marinus, tot diaken, 21 mei 1967

van Schouwenburg, Eduard Johan Theo, tot leraar, 21 mei 1967

Weerman, Jacob, tot ouderling, 28 mei 1967

Brussel

van Aarden, Walter Cornelius Egidius, tot leraar, 12 maart 1967

Colpaert, Maurice Gustave, tot leraar, 4 juni 1967

v. Nuijs, Johannes Guilhumus Marius Jr., tot leraar, 12 maart 1967

Piret, Gustave, tot leraar, 4 juni 1967

de Schouwer, Leopold Frans, tot leraar, 12 maart 1967

Enschede

de Ceunink v. Capelle, Humphry Rainier, tot diaken, 19 maart '67

van der Weert, Wilhelmus Theodorus, tot diaken, 19 maart 1967

Haarlem

Eekelschot, Petrus Johannes, tot diaken, 28 mei 1967

Oddens, Derk Jan, tot diaken, 4 juni 1967

Rieduksman, Rudy, tot priester, 28 mei 1967

Steenstra, Jan, tot diaken, 4 juni 1967

Vreven, Antonie August, tot priester, 21 mei 1967

Harlingen

Aukema, Auke Dirk, tot leraar, 2 april 1967

Heerlen

Haan, Albert, tot priester, 19 februari 1967

Pechler, Stephen Paul Nicolaas, tot diaken, 5 maart 1967

Maastricht

Groenveld, Louis, tot priester, 19 maart 1967

GEBOORTE

Amersfoort

Bates, Bryan Roy, 19 april 1967

Middeliman, Jacqueline Mathilde, 30 maart 1967

Haarlem

Oddens, Derk Jan Willem, 17 maart 1967

GEZEGEND

Heerlen

Beckers, Herman, 5 maart 1967

Beckers, Caterina, 5 maart 1967

OVERLEDEN

Amersfoort

Heller, Iwan Perto, 18 juni 1967

GEHUWD

Arnhem

van Beek, Wouter Eildert Albert met Beekhuizen, Willy Hermine, 15 mei 1967

OUDERS EN KINDEREN

DOOR
RICHARD L. EVANS

Het is eigenlijk maar iets vreemds hoe iedere generatie meent dat iedere voorafgaande generatie wat ouderwets is — hoe iedere generatie met ongeduld luistert naar de lessen van de vorige. De jeugd is er wel erg zeker van dat de regels zijn veranderd. De ouderdom is er zeker van dat ze niet veranderd zijn. De jeugd denkt dat ze weet hoe ver ze kan gaan. De ouderdom is zich het gevaar diep bewust. De jeugd denkt dat ze wel in staat is om af te remmen en zo zichzelf te redden. De rijpere leef-

tijd weet dat dat niet altijd opgaat. En dus trachten de ouders herhaaldelijk door aftasten, pleiten, smeken en overreden te zeggen wat gezegd moet worden, op een manier die niet misverstaan kan worden en zonder bemoeiziek te willen schijnen. En er is altijd een grote behoefte aan wederzijds begrip tussen ouders en kinderen zodat ze elkaar kunnen zeggen wat gezegd moet worden. Het is daarom dat we bij deze gelegenheid bij de ouders en de kinderen pleiten voor een beter begrip voor elkaar: Wij vragen aan u, als ouders, zich de tijd te herinneren dat u jong was, dat u zich herinnert waarom u die dingen wilde doen die u van plan was; dat u zich herinnert hoe verlangend u was om door de maatschappij geaccepteerd te worden, hoe gevoelig u was voor ongelegen kritiek, hoe gemakkelijk uw ziel gekwetst kon worden en hoe veel dingen u bezig hielden die u nu totaal onbelangrijk toeschijnen. Wij vragen u dat u zich als ouders al deze dingen voor de geest haalt. En nu jullie, onze kinderen, jullie in je jeugd: Waarom zouden jullie veronderstellen dat de basisregels erg zijn veranderd in die paar jaar sinds de tijd dat jullie ouders net zo jong als jullie waren? De weg schijnt je nieuw toe. Maar zij is het niet voor hen. Zij hebben er over gereisd en ze reizen er nog steeds over. Ze is in wezen nog precies dezelfde.

Wij hebben meer; wij bewegen ons sneller; wij hebben sommige dingen verworven en andere verloren — maar het is nog altijd waar dat oorzaken hun gevolgen hebben. En als je aan je ouders vraagt om daar bij jullie aan te denken, vergeet dat dan ook bij hen niet: dat ze jong zijn geweest, niet zo heel lang geleden, net zoals jullie vandaag jong bent — dat ze eens jullie gedachten hadden; dat ook zij eens dachten nieuwe wegen gevonden te hebben; dat ook zij eens dezelfde verlangens als jullie hebben gehad, het verlangen om uit te vliegen en het verlangen naar vrijheid — en dat zij sindsdien de wijsheid hebben ingezien om zichzelf beperkingen op te leggen. Bedenk dat ook ouders een hart hebben dat gekwetst kan worden; dat zij, net als jullie, gevoelig zijn voor ongelegen kritiek en voor onbegrip voor hun bedoelingen. Bedenk dat er niets rechtvaardigs is dat ze niet voor jullie zouden willen doen.